

Toruń

REDA
WŁOCI
Brześć

Wysoka 12
Książnica Miejska
im. Kopernika

ADMINISTRACJA
Przedmiejska 20
Telefon № 11-00

Express Kujawski

Redaktor w sprawach pisma przyjmuje w Redakcji przy ulicy Brzeskiej № 20 od godziny 14-ej do godziny 15-ej codziennie za wyjątkiem niedziel i świąt. Redakcja rękopisów niezastawionych nie zwraca i zastrzega sobie prawo zmian.

Warunki prenumeraty: miesięczna z odbiorem w Administracji zł. 2,50 z odzieniem do domu i zamiesz. zł. 3,— dla wojskowych, urzędników, urzędników emerytowanych, polcji i robotników zł. 2,—

Ceny ogłoszeń: na stronach wrocławskich 15 gr. za mm. Ogłoszenie zamieszczamy przez 1, 2, 3, 4, 5 spak, drobne 15 groszy za wyraz. Terminy druku mogą być przez Administrację zmieniane dowolnie.

Sprawa autonomii mniejszości polskiej w Czechosłowacji

Poznań, dnia 20. 7.

„Gazeta Polska” stwierdziła niedawno, że polityka czeska zmierza do „połowicznych rozwiązań w rodzaju częściowej decentralizacji władzy wykonawczej, rozszerzenia kompetencji przedstawicieli krajowych, wprowadzenie kurii narodowościowych w samorządzie powiatowym i krajowym, zastosowania zasady proporcjonalności, opartej na tendencyjnych spisach ludności, wprowadzenia dawnego austriackiego systemu policji gminnej”.

„Wielki stąd jeszcze dystans do zasadniczego postulatu mniejszości narodowych w Czechosłowacji — pisze dalej organ naczelny Obozu Zjednoczenia Narodowego — podziału państwa na konstytucyjnie wyodrębnione, zorganizowane w formie jednostek prawno - publicznych grupy narodowościowe. Albowiem tylko taka przebudowa państwa byłaby w stanie zagwarantować mniejszościom równouprawnienie, ich był narodowy i zabezpieczyć rozwój ich stanu posiadania, co oczywiście, praktycznie równałoby się wprowadzeniu ustroju federacyjnego”.

Z tak sprecyzowanym stanowiskiem nie zgadzają się stanowczo: lwowskie „Słowo Narodowe” i „Kurier Poznański”. Dopatrują się oba pisma w tak postawionym zagadnieniu ułóżsamienia programu Polaków zaolzańskich z dążeniami Niemców sudeckich. Obydwa organy przeciwstawiają się dążeniu mniejszości polskiej do polityczno-terytorialnej autonomii, któraby oznaczała wprowadzenie do Czechosłowacji ustroju federacyjnego.

Dziwne, jak co do istoty tego zagadnienia organy wojującego nacjonalizmu zgodne są z stanowiskiem Polskiej Partii Socjalistycznej. W organie bowiem Socjalistów w „Dzienniku Ludowym” z dnia 21 marca br. czytamy:

„Polskie organizacje polityczne Śląska Czeskiego, z wyjątkiem Polskiej Socjalistycznej Partii Robotniczej, utworzyły t. zw. Związek Polaków w Czechosłowacji. Związek ten ogłosił odezwę, w której zapowiada, że na wzór innych grup narodowych Republiki domagać się będzie od Rządu czeskiego narodowej autonomii także dla ludności polskiej...”

Ponieważ socjaliści polscy Śląska Cieszyńskiego nie chcą iść na rękę faszystom i klerykałom, nic dziwnego, że tą akcją nie solidaryzują się”.

Niewątpliwie różne motywy tak wrogich sobie formalnie stron składają się na ich jednolite stanowisko w sprawie mniejszości polskiej w Czechosłowacji.

Socjaliści są antynacjonalistami. W interesie i w ich dążeniach nie leży obrona polskiej mniejszości narodowej w Czechosłowacji. Są materialistami, sprawy Polaków za granicą są im obojętne. Wszelką akcją mającą na celu zabezpieczenie swobodnych praw rozwoju narodowego mniejszościom, nazwą zawsze chętnie „robotą faszystowsko - klerykał - imperialistyczną”. Są konsekwentni.

Endecy uzasadniają swoje stanowisko współzależnością sprawy polskiej w Czechosłowacji ze sprawą mniejszości ukraińskiej w Polsce. Autonomia Polaków w Czechosłowacji równa się autonomii Ukraińców w Polsce! Należy poświęcić 150 000 Polaków w Czechosłowacji byleby wołaniem o autonomię nie budzić apetytów ukraińskich. Takie są motywy ustosunkowania się do zagadnienia autonomii Polaków

w Czechosłowacji Stronictwa Narodowego.

Sądymy, że takie stanowisko nie ma nic wspólnego z polskim nacjonalizmem, że stoi właśnie w rażącej sprzeczności z ideą narodową.

Więc jakto? Niemcy krzyczą na cały świat, że chcą mieć autonomię, postulat ten wysuwają na czoło swych żądań w stosunku do rządu praskiego. W pewnym momencie stawiali już sprawę na ostrzu noża, który jak miecz Damoklesa wisiał nad Europą. Czyż w tym stanie rzeczy uciskana i prześladowana mniejszość polska w Czechosłowacji ma zajmować postawę bierną, wyczekującą, skamlać o surogat uprawnień mniejszościowych, które zresztą na papierze istnieją, lecz nie są respektowane. Taka postawa naszych rodaków w Czechosłowacji byłaby zaprzeczeniem tego najistotniejszego faktu, o którym jakże często zapomina endecja, że istnieje państwo pol-

skie, w którym oparcia mniejszości polskie szukać mogą i je napewno zawsze znajdą.

Tu nie o cyfrę chodzi lecz o dynamikę mniejszości, stojącej w stosunku proporcjonalnym do siły i znaczenie własnego państwa. Z chwilą kiedy mniejszość niemiecka w oparciu o siłę swego państwa postawiła zasadę autonomii terytorialnej, to nie wchodząc w jej słuszną mniejszość polska w Czechosłowacji, i my wszyscy Polacy musimy się domagać tego samego, nie obawiając się, że mniejszość ukraińska w Polsce postawi takie same żądania. Taka czy inna sytuacja mniejszości ukraińskiej w Polsce może być przedmiotem dyskusji społeczeństwa i posunięć rządu polskiego, natomiast nasza postawa nacjonalistyczna nie może dopuścić do nierównego traktowania mniejszości polskiej od innych mniejszości w jakimkolwiek by to się działo państwie. Dziwny to doprawdy nacjonalizm, który dla obawy przed ukraińcami, nie chce nie tylko wołać, ale nawet słyszeć o postulatcie au-

tonomii dla Polaków w Czechosłowacji, podczas gdy inne mniejszość w tymże państwie uznają postulat ten za minimalny.

Naszym nacjonalistom brak poprostu konsekwencji, która z postawy nacjonalistycznej wypływa. Pseudo - nacjonalisci nie zaprzeczają, że hitleryzm jest ruchem nacjonalistycznym. Postulaty Niemiec w stosunku do Czechosłowacji nie są podyktowane obawą przed ewent. identycznymi żądaniami mniejszości polskiej w Niemczech mimo, że za mniejszością tą stoi, wywalczony krwią własnego żołnierza, państwo. Nacjonalizm hitlerowski jest konsekwentny. Nacjonalizm endecki jest niekonsekwentny i sprowadza się do głoszenia demagogicznych hasel judeocentryzmu.

Na przykładzie ustosunkowania się do postulatów mniejszości polskiej w Czechosłowacji, wątpliwe należy czy może być konsekwentny w stosunku do zagadnienia żydowskiego.

Antoni Maciejewski.

Szykany czeskie nie ustają Dalsze aresztowania Polaków na Śląsku

Morawska Ostrawa, 20. 7. (PAT).

Niezależnie od przeprowadzonych aresztowań wśród działaczy polskich organa policyjne skazują w drodze administracyjnej licznych pracowników Związku Polaków za prowadzenie agitacji przedwyborczej. Wczoraj orzeczono karę 48-godzinnego aresztu w dyrekcji policji w czeskim Cieszynie w postępowaniu administracyjnym przeciwko Kazimierzowi Cięciela z Jabłonkowa i Edwardowi Potyszowi, sekretarzowi zrzeszenia organizacji młodzieży za rozdawanie w okresie wyborczym ulotek nawołujących do głosowania na listę Związku Polaków.

Jak nas informują w kołach Związku Polaków, wyrok oparty był na jednostronnych zeznaniach dwóch strażników policyjnych.

Wczoraj w godzinach wieczornych żandarmeria przeprowadziła dalsze aresztowania wśród czołowych działaczy Związku Polaków w Trzyńcu. Aresztowano urzędników hut trzynieckich Fr. Balcarka i A. Smółkę. Balcarek jest wiceprezesem oddziału Związku Polaków w Trzyńcu, prezesem tamtejszej ochotniczej straży pożarnej i należy do najruchliwszych pracowników polskich organizacji. Zgodnie z dotychczasową praktyką w Hutach Trzynieckich, aresztowania pod jakimkolwiek pozorem pracowni-

ków narodowości polskiej, zwalnia się natychmiast z pracy.

Jak nas informują, żaden z dotychczas aresztowanych Polaków z Hut Trzynieckich nie został przyjęty spowrotem do pracy, mimo że w wielu wypadkach śledztwo umorzono z braku podstaw prawnych i mimo że sprawa przyjęcia spowrotem do pracy zwolnionych hutników i urzędników była wysunięta na czoło postulatów polskich w czasie kilkakrotnych rozmów z prem. Hodzą.

W związku z tym w kołach miejscowej ludności polskiej uważają nowe aresztowania za ostateczną próbę oczyszczenia Hut Trzynieckich z resztek elementu polskiego. Równocześnie zwraca się uwagę na fakt, że

obaj aresztowani zostali przy ostatnich wyborach wybrani do rady gminnej, a w nadchodzący czwartek odbywają się właśnie w Trzyńcu wybory burmistrza.

Według nadeszłych wiadomości żandarmeria w Trzyńcu aresztowała również 17-letniego harcerza polskiego z Końskiej w związku z zajściami w Karpatnej, wywołanymi przez grupę czeskich działaczy w czasie polskiego ogniska harcerskiego.

Jak podaje „Dziennik Polski”, podstawę aresztowania stanowiły zeznania, mające charakter przypuszczeń, a złożone przez rówieśnika aresztowanego harcerza ze szkoły hutniczej. Aresztowanego przewieziono do więzienia w Mor. Ostrawie.

„Nie damy się zbyć obietnicami” Stanowisko Polaków wobec statutu mniejszościowego

Morawska Ostrawa, 20. 7. (PAT).

Odpowiadając na domysły prasy czeskiej w sprawie ewentualnego stanowiska Polaków wobec statutu mniejszościowego pisze w dzisiejszym „Dzienniku Polskim” poseł dr. Wolf:

„Statutu dotychczas nie widzieliśmy, nie możemy więc powiedzieć, czy go odrzucamy, czy też przyjmujemy, ale to wiemy

wszyscy, że od żądania naszego, aby nam dano zupełną gwarancję swobodnego rozwoju i stworzono dla naszej ludności zagwarantowaną możliwość bytu przy przywróceniu status quo z roku 1918 nie odstąpimy i odstąpić nie możemy, nie damy się zbyć, ani obietnicami ani żadnymi zapewnięciami na papierze”.

Dzisiejszy „Dziennik Polski”, który zamieścił powyższe oświadczenie, został skonfiskowany.

Znamienne zarządzenia

Poznań, 20 lipca.

Rozporządzeniem rządu Rzeszy ulegają z dniem 15 sierpnia br. wycofaniu z obiegu złote monety 10-cio i 20-to markowe. Po tym dniu nikt „nie będzie zobowiązany” przyjmować te sztuki złota w miejsce zapłaty, jedynie Bank Rzeszy będzie je wymieniał na... pieniądze papierowe.

Odrębnym zarządzeniem p. Goeringa, jako upelnomocnionego dla planu czteroletniego — a więc nie zarządzeniem ministra skarbu — posiadacze złotych monet winni je zaoferować do kupna Bankowi Rzeszy, w terminie do dnia 1 września rb. i je odsprzedać, jeśli Bank tego zażąda (niechby spróbował nie żądać!).

Obydwa zarządzenia tłumaczone są zamiarem stworzenia nowej „wielko-niemieckiej waluty”. Jakkolwiek równocześnie zarządzone, że austriackie jednogroszówki i dwugroszówki mają być przyjmowane w całym państwie na równi z fenigami i to bez przerachowania walutowego. Jakkolwiek reformy walutowej nikt nie zaczyna od rekwizycji złota. I jeszcze kilka innych jakkolwiek...

Przyznać trzeba, że odmienne traktowanie miedzianów i złota ma swoją głębszą rację — zwłaszcza wśród naprężonej sytuacji międzynarodowej. Poczóż jednak ten pośpiech? Tak zaraz po żniwach i już na 1-go września?... To daje sporo do myślenia! (g)

KONFISKATY PRASY POLSKIEJ.

Mor. Ostrawa, 20. 7. (PAT).

Redakcja „Dziennika Polskiego” zwraca uwagę czytelnikom, że wobec ustawicznych konfiskat pisma, zmuszona jest ograniczyć się do urzędowych komunikatów i powstrzymać się w miarę możliwości od komentarzy.

„Dziennik Polski” — podkreśla redakcja — konfiskowany był z reguły za podanie do wiadomości faktów rzeczywistych, mimo, że informacje te nie godziły w interes państwa, za krytykę władz administracyjnych oraz instytucyj i osób prywatnych, a więc rzeczy, które zgodnie z prawem rzycyjowym i przywilejami prasy w całym świecie nie mogą stanowić podstawy do konfiskowania całych nakładów pisma.

Po zgonie królowej Marii

Pogrzeb odbędzie się w dniu 23 b. m.

Bukareszt, 20. 7. (PAT.)

Wczoraj przybyli do Sinaia specjalnym pociągiem członkowie rządu, którzy niezwłocznie udali się do zamku, gdzie złożyli królowi kondolencje. Następnie członkowie rządu złożyli wieniec na trumnie zmarłej królowej. Przed katafalkiem nabożeństwo

† Królowa Maria Rumuńska zmarła w wieku lat 63 na zamku na Pelischor w Sinaia.

żałobne odprowadził patriarcha Miron w obecności króla Karola, wielkiego księcia Michała, księżniczki Elżbiety, członków rządu, władz i t. d. Po nabożeństwie trumna została przewieziona do zamku Pelesk.

Wczoraj nastąpiło otwarcie testamentu, spisane przez królową Marię w roku 1933.

Jak twierdzą, królowa Maria wyraziła w testamencie życzenie, by serce jej zostało pochowane w jej ulubionym miejscu, pobytu, w Nalczyku na brzegu Czarnego morza. — Przy trumnie zmarłej królowej straż honorową pełni 12 oficerów pułku kawalerii, którego królowa Maria była szefem. Zgodnie z życzeniem, wyrażonym przez królową Marię w testamencie, żałoba ma być utrzymana w kolorze fioletów kardynalskich.

Wszystkie dzienniki ukazały się z czarnymi obwódkami, poświęcając całe kolumny zmarłej królowej, której zgon okrył żałobą naród rumuński. W biografiiach zgasłej królowej - matki Marii dzienniki przytaczają najdrobniejsze szczegóły, podnosząc jej nieocenione zasługi, jako opiekunki rannych, niestrudzonej orędowniczki pokoju, zwanej „królową zwycięstwa”.

Cała prasa jednoczy się w dawananiu wy-

Kpt. Papan rozbił samolot

Nowy Jork, 20. 7. (PAT.)

Kapitan armii rumuńskiej Aleksander Papan rozbił wczoraj w czasie przymusowego lądowania w miejscowości Norwald w stanie Connecticut samolot, na którym zamierzał dokonać lotu Nowy Jork — Bukareszt.

Lotnik wyszedł z katastrofy cało.

Kpt. Papan zamierzał podjąć start do bezpośredniego lotu Nowy Jork — Bukareszt w dniu 25 bm.

Burza nad Olkuszem

Olkusz, 20. 7. (PAT.)

Gwałtowna burza, jaka przeszła wczorajszej nocy nad powiatem olkuskim spowodowała uszkodzenia przewodów elektrycznych w fabryce „Olkusz” i całkowitą przerwę w pracy w dniu 18 bm.

Poza tym wskutek uderzenia piorunów spłonął w Sławkowie dom Walentego Jurczyka oraz 6 stodół, położonych w bezpośrednim sąsiedztwie. Ofiar w ludziach nie było.

Zbombardowanie statku brytyjskiego

Walencja, 20. 7. (PAT.)

Parowiec angielski „Stanland” został zbombardowany przez pięć samolotów. Bomby wzniciły na statku pożar. Żaloga i 2-ch oficerów, członków komisji nieinterwencji Włoch i Holender wyszli cało. Pożar został ugaszony, część pokładu spłonęła.

razu współczucia królowi Karolowi, składając mu w imieniu całego narodu słowa pocieszenia.

Gazety podkreślają m. in. fakt, że kró-

wa Maria w chwilach poważnego cierpienia, zdecydowana była powrócić do kraju, by zakończyć swe życie na ziemi, którą tak ukochała.

Kondolencje

Warszawa, 20. 7. (PAT.)

Po otrzymaniu wiadomości o zgonie Jej Królewskiej Mości królowej Marii rumuńskiej, pan wiceminister Szembek w towarzystwie pełniącego obowiązki dyrektora protokołu p. M. Morstina udał się do ambasadora Rumunii, p. K. Franassovici, aby złożyć kondolencje w imieniu Pana Prezydenta R. P. i rządu.

W związku ze zgonem królowej Marii Pan Prezydent R. P. wysłał z Laurany do

J. K. M. króla Rumunii Karola II. telegram kondolencyjny.

Również telegramy kondolencyjne wysłał p. marsz Śmigły-Rydz i min. J. Beck.

Z polecenia Pana Prezydenta Rzeczypospolitej pan minister Szembek, podsekretarz stanu w min. spr. zagr. będzie reprezentował Pana Prezydenta w charakterze ambasadora nadzwyczajnego na uroczystościach pogrzebowych królowej Marii rumuńskiej, które odbędą się w dniu 23 bm.

Książę Mikołaj w Bukareszcie

Bukareszt, 20. 7. (PAT.)

Agencja Rador donosi, że wczoraj o godzinie 18,30 przybył samolotem do Bukaresztu książę Mikołaj rumuński celem wzięcia udziału w uroczystościach pogrzebowych królowej wdowy Marii.

Książę Mikołaj rumuński, brat panującego króla Karola, przybył wczoraj wieczorem samolotem do Bukaresztu, skąd natychmiast udał się do Sinaia, gdzie zajął apartamenty w domu rycerskim, będącym częścią pałacu królewskiego, rezerwowanego zazwyczaj dla koronowanych gości. Bezpośrednio stamtąd książę Mikołaj udał się do pałacu Peliszor, gdzie spędził pewien czas na modlitwie u katafalku z trumną

swej matki. Z zamku Peliszor książę Mikołaj udał się do pałacu króla Karola, który zatrzymał go na obiedzie.

Bracia królewscy, którzy nie widzieli się od października ub. r., kiedy to ks. Mikołaj został wydalony z Rumunii na wygnanie, spędzili czas wspólnie. To zbliżenie braci królewskich u trumny matki komentowane jest w Bukareszcie z żywą sympatią.

W kołach politycznych podkreślają, że od chwili przybycia do Bukaresztu księciu Mikołajowi oddawane są honory, należne członkom domu królewskiego. Ks. Mikołaj, który opuścił Wenecję jako zwykły śmiertelnik, noszący nazwisko Brana, został przyjęty w Bukareszcie jako brat panującego króla.

Paryż i Londyn nalegają na Pragę aby uregulowała sprawy mniejszości

Paryż, 20. 7. (PAT.)

W kołach politycznych żywo komentują fakt, że w poniedziałek bezpośrednio niemal przed rozmowami z lordem Halifaxem, minister Bonnet przyjął posła czeskiego w Paryżu Ossusky'emu.

„Matin” donosi, że sprawa Czechosłowacji jest najdrażliwszym momentem w obecnej sytuacji i że Paryż i Londyn uważają za rzecz konieczną jaknajszysze uregulowanie sprawy mniejszości narodowych Czecho-słowacji i że min. Bonnet wyraźnie oświad-

czył to p. Ossusky'emu.

Rozmowa między min. Bonnetem a lordem Halifaxem odbędzie się w środę w południe i ma trwać do godz. 13,30, zakończy się bowiem śniadaniem, w którym weźmie udział premier Daladier, min. Bonnet i niewielkie grono kierowniczych osobistości polityki zagranicznej i francuskiej.

Lord Halifax nie będzie asystował królowi w czasie zwiędzania wystawy malarstwa angielskiego w Louvrze, ażeby móc przeprowadzić rozmowę z min. Bonnetem.

Projekt statutu narodowościowego gotowy

Praga, 20. 7. (PAT.)

Wczoraj po południu odbyło się posiedzenie komitetu politycznego rady ministrów pod przewodnictwem prez. Benesza. Obrady były poświęcone zagadnieniom administracji i samorządu i odbyły się w ramach rokowań na temat statutu narodowościowego. Ponieważ już na przedwczorajszym posiedzeniu komitetu politycznego rady ministrów zostało osiągnięte w tej sprawie porozumienie, należy obecnie uważać projekt ustawy za całkowicie przygotowany przez rząd, tak, że obecnie otrzyma go komitet sześciu celem dalszego przedyskutowania.

Najważniejszą reformą samorządu ma

być zaprowadzenie sejmów ziemskich i kurii narodowościowych z szerokimi kompetencjami ustawodawczymi. Gotowe projekty zostały przedłożone przedstawicielom mniejszości narodowych.

Prasa czeska podkreśla odpowiedzialność stronnictwa Henleina, które będzie musiało ostatecznie projekty ustaw narodowościowych odrzucić lub przyjąć. Coprawda projekty zostaną przedłożone parlamentowi i uchwalone niezależnie od zgody Henleina ale jego stanowisko w tej sprawie odbije się na stosunkach międzynarodowych tym bardziej, że sprawa sudecka stała się faktycznie sprawą międzynarodową.

Konflikt sowiecko japoński

zaostrza się z dnia na dzień

Nowy Jork, 20. 7. (PAT.)

Agencja Domei donosi, że ilość wojsk sowieckich skoncentrowanych w obszarze Czangkufeng przekracza 100 tysięcy. Zauważono ożywione ruchy wojskowe na przestrzeni pomiędzy m. Nowokijewsk a wybrzeżem Ocenu Spokojnego. Dwa samoloty sowieckie przeleciały wczoraj granicę Mandżukuo wzdłuż rzeki Tumen i poleciały w głąb terytorium mandżurskiego. Wojska sowieckie budują zasieki drutowe w obszarze m. Czangkufeng.

Wczoraj w Tokio odbyła się demonstracja nacjonalistycznych organizacji japońskich przed ambasadą sowiecką w związku z incydentem granicznym w Mandżukuo. Sowiecki charge d'affaires Smietanin odmówił

przyjęcia delegacji. Policja aresztowała kilku demonstrantów, rozdających ulotki antysemitki, których następnie wypuszczono na wolność.

Agencja Domei donosi z Hunczunu, że dwaj parlamentariusze japońscy z białą chorągwią wyruszyli w poniedziałek o godz. 18,50 z punktu granicznego na terytorium mandżurskim z notą, wystosowaną przez lokalne władze wojskowe japońskomandżurskie do dowódcy wojsk sowieckich w m. Nowokijewsk. Obaj parlamentariusze zostali przyjęci przez dowództwo sowieckie któremu wręczyli notę.

Agencja Domei dodaje, że sytuacja powinna ulec wyjaśnieniu po powrocie parlamentariuszów, którzy spodziewani są za dwa dni.

Zniknął b. sekretarz Trockiego

Paryż, 20. 7. (PAT.)

Emigrant niemiecki, przebywający w Paryżu, który był przez dłuższy czas sekretarzem Lwa Trockiego w czasie kiedy Trocki mieszkał w Barbizon pod Paryżem, niejaki Rudolf Clement zniknął bez śladu od dnia 12 lipca.

Clement był ostatnio sekretarzem 4-ej międzynarodówki i mieszkał w Paryżu pod fałszywym nazwiskiem Bertranda. Organizacja „trockistów” zgłosiła za pośrednictwem adwokata Rosenthala doniesienie do prokuratora republiki wyrażając obawę, że Clement mógł zostać porwany przez agentów G. P. U., na co mają wskazywać pewne dane posiadane przez „trockistów” francuskich.

Zagadkowym momentem w tej sprawie jest fakt, że przyjaciele zaginionego otrzymali wczoraj list z Perpignan na granicy hiszpańskiej, datowany 15 lipca i podpisany przez Clement'a aczkolwiek zdaniem tych przyjaciół podpis i tekst listu są sfalshowane.

Trzęsienie ziemi w Grecji

Ateny, 20. 7. (PAT.)

Ubiegłej nocy odczuło tu niezwykle silne trzęsienie podziemne. Zjawisko to obserwowano w ciągu 20 minut. Nad ranem nadeszły wiadomości, iż wstrząsy podziemne odczuło w całej Attyce.

We wsi Palatia trzęsienie ziemi było szczególnie silne — bowiem w gruzach leżały niemal wszystkie domy. Według niesprawdzonych wiadomości, liczba ofiar w zabitych i rannych jest bardzo duża. Inne wsie okoliczne również ucierpiały, jednak już w mniejszym stopniu. Władze wysłały ekspedycje ratunkowe.

Na widnokręgu politycznym

Min. J. Beck wyjechał na kilkodniowy wypoczynek.

Pan prezes rady ministrów gen. Sławoj Skladkowski przyjął dziś prezydium zarządu głównego Ogólnego Związku Podoficerów Rezerwy w osobach prez. Antoniego Jakubowskiego, wiceprez. Stanisława Kapko i skarbnika Karola Ringa.

Komendant naczelny Związku Legionistów Polskich, płk. dypl. Juliusz Ulrich powołał pp.: gen. brg. Jana Kruszewskiego na pierwszego zastępcę komendanta naczelnego, gen. brg. dr. Ferdynanda Zarzyckiego — na drugiego zastępcę komendanta naczelnego, gen. brg. Kazimierza Schallyego — na trzeciego zastępcę komendanta naczelnego, mgr. Emila Henisza — na sekretarza generalnego, ppłk. dypl. Janusza Albrechta — na szefa wydziału kół pułkowych, ppłk. dypl. Władysława Rusina — na szefa wydziału ogólnego - organizacyjnego, płk. Michała Grosseka — na szefa wydziału finansowego, płk. dypl. Zygmunta Wendę — na szefa wydziału opieki i płk. Stanisława Orskiego — na skarbnika głównego.

W dniu 18 bm. Marszałek Sejmu Walery Sławek na skutek zwrócenia się posłów z grup regionalnych krakowskiej, kieleckiej, warszawskiej i łódzkiej omawiał z nimi zagadnienie pracy posłów tak w Sejmie jak i w okręgach.

Dnia 21 bm. odbędzie się przed sądem okręgowym w Toruniu proces redaktora „Obrońcy Ludu”, p. Antoniego Felczaka, oskarżonego o znieważenie pamięci Marszałka Piłsudskiego. Równocześnie z Felczakiem odpowiadać będzie rysownik skonfiskowanej ilustracji, p. Klimczak, z Gniewa.

Obydwaj oskarżeni odpowiadać będą z więzienia.

„Głos Narodu” zamieszczając z biuletynu K. A. P. artykuł dr. K. Morawskiego p. t. „O instytut masonoznawczy” dokonał czerstekowej przeróbki tytułu i nadał mu takie brzmienie: „O instytut masonoznawczy”.

W „Głosie Narodu” wołanie o taki właśnie instytut wywołać musi niepokoi.

Zezem

Szkolnictwo pod lupą

Wszystkim znany jest z roku na rok coraz bardziej katastrofalny stan szkolnictwa powszechnego u nas. Co rok przybywa i zwiększa się wielomilionowa liczba dzieci pozostających poza szkołą. Na temat ten prasa codzienna i pedagogiczna a zwłaszcza prasa organizacyjno-nauczycielska niejednokrotnie podnosi alarm, wskazując groźny stan, jaki zaistniał od czasu, gdy zaczęliśmy robić oszczędności w naszym budżecie kosztem koniecznych sum, jakie są potrzebne i niedoścignione na budowę szkół powszechnych, na etaty, wyposażenia nauczycieli kontraktowych, pomoce szkolne i oświatę pozaszkolną. Są to oszczędności, robione na przyszłość naszego jutra, bo na uświadomieniu społecznym obywatelskim młodego pokolenia. Stan ten, mimo lekkiej poprawy jest nadal bardzo groźny, gdyż potrzeby są nadal ogromne.

Ilość dzieci pozostających poza szkołą, brak klas, brak nauczycieli, przeladowanie klas i przeciążenie ilością dzieci, jaka przypada na jednego nauczyciela, to fakt, nad którym powinni się zastanowić wszyscy, których los Polski cokolwiek obchodzi.

Brak budynków i klas oraz brak sum potrzebnych na budowę ich, to najpoważniejszą przyczyną jaka legła czarnym cieniem nad szkolnictwem w ogóle, a zwłaszcza nad szkolnictwem powszechnym na wsi. Wysiłek społeczeństwa całego, a przede wszystkim rodziców działawych szkolnej, nie wiele może, choć stanowi jedyną w tej chwili pozycję na ten cel.

Sprawę szkolnictwa poruszałismy obszernie w szeregu artykułach na łamach naszego pisma. Ale sprawa ta jest tak ważna, że częste powracanie do tego tematu zaszkodzić jej w żadnym wypadku nie może. Obecnie przystępujemy do dokładnej cyfry, które lepiej mówią od najgłośniejszych alarmów.

Jeśli zajrzymy do Małego rocznika statystycznego za rok 1938, do działu, który mówi o szkolnictwie, to przekonamy się nauce, że na naukę w szkołach wyższych, akademickich mogą pozwolić sobie tylko bogaci. Oto co mówią cyfry i dane za rok 1935-6: (dane w tysiącach) właściciele powyżej 50 ha — 0,4, poniżej 50 ha — 0,3, 5 — 15 ha, 0,5 do 5 ha — 0,6, przedsiębiorcy wieksi — 0,9, mniejsi 1,5, pracownicy umysłowi w rolnictwie — 0,3, prac. um. w przedś. — 1,0, prac. um. w służbie publ. — 3,5, robotnicy rolni — 0,1, robotnicy w przedś. — 0,5, funkcjonariusze niżsi — 0,6, wolne zawody — 0,9, służba domowa — 0,0, emeryci, invalidzi i rent. — 1,4.

A więc jeżeli się weźmie pod uwagę liczbę chłopów przypadającą i przybliżającą swą cyfrą na ogólną ilość mieszkańców naszego kraju, to widzimy jakże nikły odsetek synów chłopskich trafia do wyższych uczelni. A już dla dzieci forni i służby domowej oświata — to luksus.

Jest to zrozumiałe, jeśli się weźmie pod uwagę wysokie opłaty w szkole średniej, wysokie czesne na wyższych uczelniach oraz to, że synowie chłopscy i robotników przeważnie nie należą do żadnych organizacji, subwencjonowanych, a które ułatwiają naukę tym, co mają giętkie plecy i miód na ustach.

Ost.

Wódz Naczelny rozwija hasło obrony Polski:

O instynktach obrony

Niedzielne uroczystości w Zamościu z racji przekazania pułkom artylerii sztandarów ufundowanych przez społeczeństwo i wręczenia armii sprzętu wojakowego były również nadania obywatelstwa honorowego m. Zamościa Marsz. E. Śmigłemu - Rydzowi.

Poznań, dnia 20. 7.

„Genius loci”, ta opromieniona blaskiem historycznej przeszłości twierdza, ten dumny bastion sławy rycerskiej, powstały przed trzema i pół wiekami, w epoce wielkiego króla Stefana Batorego i wielkiego męża stanu, kancelerza i hetmana Jana Zamojskiego — tchnął w Wódza Naczelnego, Marszałka Śmigłego - Rydza myśl, by nawiązać do tradycji, związanej z ziemią zamorską i jej twierdzą — wysnuć z tej wspaniałej i chlubnej tradycji wnioski i wskazania na dzień dzisiejszy.

Trzy elementy, trzy przyczyny działały pod koniec XVI-go stulecia na tych, którzy nad brzegiem Łabunki wzniesli twierdzę, zbudowali miasto. Element siły gospodarczej przy ważnym trakcie handlowym. Element siły duchowej, mającej stać promieniować kulturą na okoliczne polacie ziemii polskiej. I wreszcie instynkt obrony, gwarancja bezpieczeństwa, względy wojskowe.

To były owe trzy czynniki, które zdecydowały o powstaniu Zamościa. Oczywiście w przeciągu 3 i pół stuleci zmieniły się zupełnie stosunki, przesunął punkt ciężkości, inną rolę odgrywała twierdza i inne miasta w dziedzinie gospodarczej, kulturalnej, obronnej. Ale — jak Marszałek Śmigły stwierdził w Zamościu — „u fundamentów

każdego zdrowego poczucia państwowego zobaczymy te trzy elementy współdziałające, scharmonizowane, zgrane”. Po dzień dzisiejszy nic się pod tym nie zmieniło: do czynników gospodarczych i kulturalnych musimy zawsze i wszędzie dołączać czynnik bezpieczeństwa, czynnik siły obronnej, by stanowił „jak gdyby ochronny mur. a żeby tamte dwa mogły grać, mogły rozwijać się”.

Jakże z dziejów naszych o tej prawdzie możemy się przekonać, jakże dzieje nasze ukazują nam tę sformułowaną przez Naczelnego Wódza prawdę!

„Instynkt obrony” osiągnął szczytowy moment właśnie w epoce powstania Zamościa, panowania króla-wodza, kierującego wyprawą na Psków, rządów znakomitego jego pomocnika, kancelerza Zamoyskiego.

Potem niestety ten instynkt obrony poczyna zanikać... Mamy w XVII-tym stuleciu znakomych wodzów, Chodkiewicza, Żółkiewskiego, Koniecpolskiego, Sobieskiego; mamy wspaniałe zwycięstwa bitewne od Kircholmu po Wiedeń, ale w społeczeństwie instynkt obrony zatracą się; zwycięstwa nie są już wyzyskiwane; pospolite ruszenie coraz trudniej się zwiera w oddziały o silnej woli przetrwania chwil groźnych; tuż z pola bitwy szlachta spieszy na „wieś spokojną”, przekłada względy gospodarcze, korzyści materialne nad obroną państwa.

A już w następnym stuleciu, XVIII-tym, ten instynkt obrony zanika prawie zupełnie. Sejmy sprzeciwiają się „aukoji” wojsk, uchwalają tak niskie budżety wojskowe, że państwo zostaje wydane na łup coraz bar-

dziej w tym czasie połączających wojsk państw zaborczych. Polska zostaje wymazana z mapy Europy...

Błysnie następnie ten „instynkt obrony” w świadomości ludzi takich, jak Kościuszko, jak Dąbrowski, jak Józef Poniatowski, jak Piotr Wysocki, jak Traugott. Ale nie rozplamienia ogółu, jest tylko przejawem buntu, reakcji na przemoc, nieziszczonym mierzem nieosiągalnej — właśnie dla braku zbiorowego instynktu obrony — wolności...

Ba, widzimy nawet w tym wieku niewoli ideologicznej, potępiające wręcz ten „instynkt obrony”, uznające go za zły, szkodliwy, sprzeczny z interesem narodu. Widzimy „szkoły politycznego myślenia”, pouczające że tylko rozwój gospodarczy i kulturalny jest nam potrzebny. Tak przecież pouczali społeczeństwo i ci, co układali „tekę Stańczyka”, i ci, co szerzyli „pozytywizm”, i ci, co pod znakiem „uğody” czy „trójsojalizmu” czy „autonomii” wyklinali „szaleńców”, marzących o sile zbrojnej dla zdobycia niepodległości.

I dopiero Józef Piłsudski począł wskrzeszać, począł budzić i rozplamiać „instynkt obrony”. Uczynił go busołą kierowniczą dla wszystkich poczynań naszych. Wskrzesił w świadomości społeczeństwa to, co stanowiło pobudkę czynów i Bolesława Chrobrego i Władysława Łokietka i dynastii Jagiellonów i Stefana Batorego.

Dzisiaj Wódz Naczelny, kontynuator dzieła Józefa Piłsudskiego, mówi nam, że mamy do zrealizowania wielkie zadania. Musimy wykonać olbrzymi wysiłek w dziedzinie wydzwignięcia się gospodarczego. Musimy obok kultury materialnej stworzyć powszechność kultury duchowej. Ale równocześnie musimy, wiedzeni zdrowym instynktem obrony, wznosić przepiękny „ochronny mur”, aby „tamte dwa” — kultura materialna i duchowa — „mogły grać, mogły rozwijać się”.

Ten zdrowy instynkt — to kategoriyczny nakaz wszystkich naszych poczynań i działań. J. B.

GŁOSY I ODGŁOSY

Czwarty czynnik

Czołowy organ Stronnictwa Narodowego, „Warszawski Dziennik Narodowy” omawia przemówienie Wódza Naczelnego, Marsz. E. Śmigłego - Rydza wygłoszone w Zamościu:

„Przemówienie to, aczkolwiek okolicznościowe — pisze „W. Dz. Nar.” — i związane z powstaniem oraz dziejami Zamościa, nie jest pozbawione akcentów aktualnych. Z łatwością można dopatrzyć się w nim określonej doktryny politycznej, opierającej byt i rozwój państwa na harmonijnym współdziałaniu czynników gospodarczych i kulturalnych z czynnikami wojskowymi. Przetłumaczone na język praktyczny, pojęcia tych czynników nabierają charakteru kół społecznych, organizujących i kierujących tymi działaniami życia narodowego”.

Ale biegłe oko totalizujących endeków dostrzegło lukę w doktrynie Naczelnego Wódza bo pisze:

„Takie ujęcie sprawy — naszym zdaniem — posiada jedną lukę, pomija bowiem czwarty czynnik „zdrowych poczynań państwowych”, tkwiący w dynamice społecznej i kierującej nią idei przewodniej”.

I dalej nieco jest gotowa recepta: „Czasz dzisiejsze dają świetny dowód znaczenia tego czynnika, jakim jest dynamika społeczna, tkwiąca w wielkich masowych ruchach i kierujących nimi ideałach. Państwa, które potrafiły zestroić się z tymi ruchami, utożsamiać się poniekąd z nimi, zyskały olbrzymie możliwości i w krótkim stosunkowo czasie zamieniły się w potężne organizmy polityczne”.

Z tego stwierdzenia i ze studiów przemówień innych Marszałka E. Śmigłego-Rydza — lektura ich dla „Warszawskiego Dziennika Narodowego” nie powinna sprawiać większej trudności — należy tylko eudecji wyciągnąć praktyczne wnioski.

Wtedy okaże się, że i ten czwarty czynnik jest w nas. Ze my go już widzimy, dostrzec go musi Stronnictwo Narodowe i że on właśnie pozwoli nam przemienić Polskę w potężny organizm polityczny. (S)

Prostolinijność polityki polskiej

„Kurier Poranny” reasumuje wyniki ryckiej wizyty min. J. Becka na Łotwie:

„Wizyta min. Becka w Rydze stwierdziła raz jeszcze, że trwałość i niezmienność zasad polityki polskiej znajduje powszechne uznanie i jest dowodem ich niewątpliwej wartości.”

Ostatnia wizyta min. Becka, podobnie jak i poprzednie, nie przyniosła zeru dla żadnych sensacji dziennikarzy, ale przyczyniła się niezawodnie do utrwalenia opinii o prostolinijności i szczerości zasad polityki polskiej.

Te wartości systemu politycznego Polski coraz lepiej rozumiane są przez uczciwą opinię świata, podobnie jak już dawno znalazły zrozumienie w uczciwej opinii polskiej”.

Polska nie uprawia polityki: frontów, osi, czy bloków, ale dąży wytrwale do jaknajlepszych stosunków z partnerami całkowicie niezawisłymi.

ECHA

„Polska jest fikcją dyplomatyczną”

Poznań, 20. lipca 1938.

Na łamach „Le Petit Parisien” ukazał się ostatnio cykl artykułów, poświęconych Gdańskowi. Pismo przedstawiło w kilku artykułach gdański i polski punkt widzenia na zagadnienie Wolnego Miasta, referując w tej sprawie opinie z jednej strony Polaka, z drugiej strony — Gdańszczanina. Metoda ta, napozór obiektywna, w gruncie rzeczy jest metodą wysoce zawodną ze względu na różny sposób traktowania sprawy przez obie zainteresowane strony i przypadkowych interlokutorów.

Zawodność tej metody — rzekomo obiektywnej — w cytowanym wypadku przejawia się najklasywniej w wywodach Gdańszczanina, który referował autorowi artykułów gdański punkt widzenia na sprawę Wolnego Miasta i na zagadnienia z tą sprawą związane. Pismo podaje w dobrej wierze wszystkie fałsze i nieścisłości, z jakimi wystąpił wobec autora artykułów informator gdański, rzekomo „doskonale znający swój przedmiot i doskonale mówiący po francusku”.

Jak stwierdza dalej autor, ów wiarygodzien Gdańszczanin pouczył go nasamprzód, że ludność Pomorza, to nie Polacy, lecz jacyś „Koulabs” (może to Kaszubi?). Z kolei podkreślił onże Gdańszczanin, że Polska jest tylko „fikcją dyplomatyczną”. Jest w Polsce wszystkich 10 milionów Polaków, 8 milionów Małorusinów, 2 miliony Litwinów, 3 miliony Niemców i tyleż Żydów”.

Te „rewelacje” autor artykułu w „Le Petit Parisien” podaje jako rzecz zupełnie serio, bo — jak się sam tłumaczy w wstępie — Gdańszczanin zrobił na nim dobre wrażenie ze względu na „głęboką” (!) znajomość przedmiotu. Tego rodzaju „obiektywizm”, to rzecz więcej szkodliwa, niż wyraźnie sformułowane kłamstwo.

Dziwić się tylko trzeba, że dziennikarz francuski był tak łatwo wierny i bzdury i kłamstwa „Gdańszczanina” wziął za dobrą monetę. Dodać trzeba, że stanowisko strony polskiej zostało zreferowane zgodnie z istotnym stanem rzeczy. Nie ulega zaś żadnej wątpliwości, że interlokutor — Polak mógł też wystąpić z różnymi „rewelacjami”, analogicznymi do „rewelacji „Gdańszczanina”, gdyby zgóry wiedział, że pismo zabiera się do omówienia spraw gdańskich w sposób bladeński i niepoważny.

Chodzi jednak o co innego o tę prasę sojuszniczej Francji. Wiemy, że tam we Francji króluje wolność słowa. Nie większa z pewnością niż u nas. A jednak, czy szanujące się pismo w Polsce zamieści tego rodzaju herezje o sojuszniczej Francji co „Le Petit Parisien” o Polsce?

Po wizycie kpt. Wiedemanna u Halifaxa

Niemcy pragną współpracować z Wielką Brytanią

Londyn, 20. 7. (PAT).

Wizyta adiutanta Hitlera kpt. Wiedemanna w Londynie wywołała powszechne zainteresowanie z chwilą, gdy stało się wiadome, że Wiedemann widział się z lordem Halifaxem. Sam fakt przyjazdu kpt. Wiedemanna do Londynu nie byłby wywołał żadnej sensacji, albowiem jest on częstym gościem w Londynie, gdzie posiada licznych przyjaciół, fakt jednak że lord Halifax przyjął kpt. Wiedemanna i to w dodatku w swoim prywatnym mieszkaniu, wywołał żywe komentarze.

Ze źródła międzynarodowego donoszą, że rozmowa kpt. Wiedemanna z lordem Halifaxem trwała tylko 20 minut. Kpt. Wiedemann nie przywiózł żadnego pisma od kanclerza Hitlera,

jak początkowo przypuszczano, natomiast zakomunikował on ustnie lordowi Halifaxowi, że kanclerz Hitler pragnąłby poprawy stosunków pomiędzy Niemcami a W. Brytanią, że nie widzi żadnych specjalnych kwestii spornych, któreby dzieliły oba państwa i że ze swej strony udziela zapewnień swej najlepszej woli dążenia do ułożenia stosunków niemiecko-brytyjskich, których obecny stan go nie zadawalnia.

Kpt. Wiedemann zakomunikował miał również w imieniu kanclerza Hitlera, że rząd niemiecki nie dąży bynajmniej do jakiegokolwiek gwałtownego rozwłązania zagadnienia Niemców sudeckich i że o ile zainteresowane czynniki, reprezentujące sprawę Niemców sudeckich dojdą do

porozumienia z rządem praskim, Kanclerz ze swej strony gotów jest temu kompromisowi udzielić swego poparcia.

Lord Halifax, przyjmując powyższe oświadczenie do wiadomości wyraził mu wdzięczność za zapewnienia dobrej woli ze strony kanclerza Hitlera i miał oświadczyć, że o ile Niemcy szczerze pragną współdziałać z W. Brytanią i nie widzą specjalnych kwestii spornych, to rząd brytyjski z wdzięcznością przyjmie pomoc rządu Rzeszy w zakresie podjętego obecnie przez W. Brytanię wspólnie z Stanami Zjednoczonymi dzieła pomocy uchodźcom z Niemiec. Kpt. Wiedemann oświadczył miał lordowi Halifaxowi, że złoży o tym natychmiast raport kanclerzowi Hitlerowi.

Wspólne rozmowy i interesy

Na marginesie angielskiej wizyty w Paryżu

Poznań, dnia 20. 7.

Wizyty panujących składane państwom zaprzyjaźnionym mają znaczenie poważne. Między Francją a Anglią rozmaito układa-

Wagon salonowy angielskiej pary królewskiej.

Tym wagonem angielska para królewska po wyładowaniu na ziemi kontynentu odbyła podróż do Paryża.

ły się stosunki. Były wielkie wojny i i akty dużej przyjaźni: wojna stuletnia, współzawodnictwo kolonialne w XVIII w., wojny Napoleońskie i wielka wojna światowa.

Pierwszą wizytę złożyła Francji angielska królowa Wiktoria za panowania francuskiego Ludwika Filipa. Francuzi nie ze szczególnym entuzjazmem witali monarchinię. Pamiętali bowiem dobrze czasy napoleońskie i rolę jaką Anglia odegrała w upokorzeniu Francji. I chociaż ministrowie obu państw lord Aberdeen i Guirot pragnęli zawarcia układu przyjaźni, nie przyszło do bliższego porozumienia między obu państwami.

Druga wizyta tejże królowej Wiktorii wypadła na panowanie Napoleona III. Francja była już wtedy sojuszniczką Anglii i prowadziła wojnę z Rosją. Tym razem Paryż witał Wiktorie entuzjastycznie.

Późniejsze wizyty królów angielskich mają już charakter oficjalnie szczerze przyjazny. Edward VII i Jerzy V potwierdzają akty przyjaźni między Anglią a Francją. Oba państwa przetrzymały wielką wojnę światową i wygrały ją. We Francji szczerono skutecznie potrzebę trwałości najprzyjaźniejszych stosunków, a Jacques Bainville w książce temu problemowi poświęconej pisze:

„Francja i Anglia są złączone przez wszystkie siły przyrody i historii, ażeby bronić swej wolności, swych posiadłości i swych bogactw. Wszystkie ich interesy są wspólne i tworzą jedną całość”.

Dzisiejsze warunki, jakie układają się w polityce międzynarodowej, wymagają jednolitości w polityce zagranicznej obu państw. Nie może być mowy oczywiście o idealnej harmonii.

Są także interesy sprzeczne. Zachowanie jednak pokoju i zabezpieczenie się na wypadek wojny są wspólnymi dążeniami. Uwaga obu państw zwrócona jest na Ligę Narodów, na stosunek Włoch do Niemiec a także na daleki wschód i południe. Wizyta pary królewskiej we Francji jest niewątpliwie wyrazem troski o porozumienie silne, tak bardzo silne, jak silnie są zagrożone podstawy pokoju na świecie.

Wszystkie sprawy są objęte rozmowa-

Pomiary morza Lodowatego

W Helsinkach instytut geograficzny rozpoczął prace pomiarowe krajów północnych. Ostatnio została w tej sprawie zwołana specjalna konferencja, na której plany swe przedstawił delegaci Norwegii i Finlandii. Plan prac obejmuje przede wszystkim nowe pomiary morza Lodowatego. Punktem wyjściowym tych prac jest miejscowość Patsami.

mi ministrów spraw zagranicznych. Dla Polski wydarzenie to ma wagę i znaczenie wielkie, boć sprawy Niemiec, Czechosłowacji, Rosji są w międzynarodowej polityce często i niepokojąco są nietylko omawiane a towarzyszy im chrzęst broni. A te właśnie państwa są naszymi bezpośrednimi sąsiadami.

Powitanie na ziemi francuskiej

Londyn, 20. 7. (PAT).

Wczoraj od wczesnych godzin rannych zebrały się u bram pałacu Buckingham nieprzebrane tłumy ludności, aby pożegnać udającą się do Francji parę królewską.

Przejazd królewskiej pary na dworzec Victoria odbył się wśród trudnego do opisanania entuzjazmu zgromadzonych tłumów.

Król, przybrany w błękitno - złoty mundur admirała floty wojennej kłaniał się ludności, u boku zaś jego siedziała w samochodzie królowa w czarnej sukni, przybranej trzema białymi kwiatami.

Punktualnie o godz. 12,40 w południe król Jerzy wraz z królową Elżbietą stanęli na ziemi francuskiej. Angielską parę królewską w imieniu rządu francuskiego przywitał minister spraw zagranicznych Bonnet.

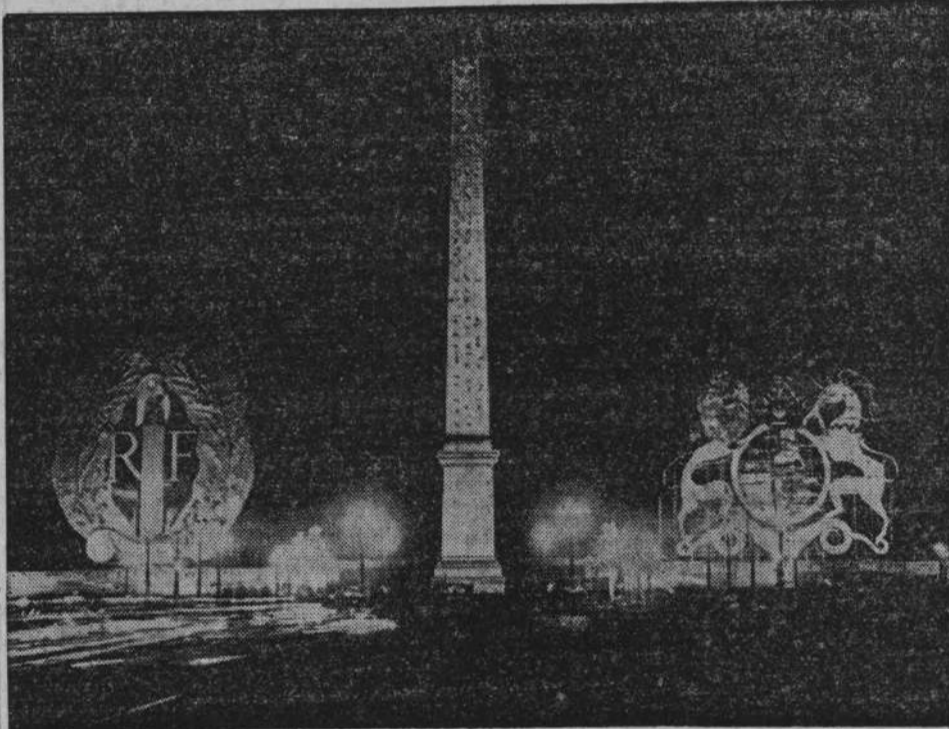
Angielska para królewska przybyła na jacht „Enchantresse”, eskortowanym przez flotę angielską i francuską. Tysiączone tłumy witały entuzjastycznie parę królewską.

W chwili, gdy jacht królewski wchodził do portu w Boulogne odbyło się odsłonięcie pomnika „Brytania”, dominującego nad całym portem. Pomnik ten upamiętnia francusko - angielskie braterstwo broni. Anglię i króla reprezentował na tej uroczystości marszałek lord Cavan, Francję marszałek Petain. Przed odsłonięciem pomnika obaj marszałkowie złożyli wieniec na pomniku ku czci bjończyków.

Z Boulogne specjalnym pociągiem, wspieranym udekorowanym i ozdobionym herbem angielskim, para królewska w towarzystwie dostojników francuskich odjechała do Paryża.

O godz. 16,50 specjalny pociąg zatrzymał się na umyślnie przebudowanym dworcu kolei obwodowej. W tym momencie na cześć monarchy brytyjskiego, baterie artylerii oddały salut honorowy 101 strzałów.

Parę królewską powitał na dworcu prezydent republiki Lebrun z małżonką w otoczeniu ministrów i dygnitarzy państwo-

Odswieżona iluminacja placu de la Concorde.

W związku z przyjazdem angielskiej pary królewskiej Paryż jest bogato iluminowany. Oto Plac de la Concorde — po prawej emblematy brytyjskie, po lewej francuskie.

Dzieci francuskie odśpiewały hymn angielski „God save the King”.

Zarówno król jak i królowa byli widać wrzuceni gorącym przywitaniem.

O godz. 13,10 pociąg królewski ruszył w dalszą drogę do Paryża.

Para królewska, prezydent Lebrun i jego małżonka oraz świta zajęli miejsca w 11 samochodach, które ruszyły przez Pola Elizejskie i Plac Zgody do pałacu ministerstwa spraw zagranicznych, gdzie przygotowano apartamenty dla pary królewskiej.

Listy z Warszawy

Dwie wystawy - dwa światy

Zaniedbania propagandy — Rady higieniczne — Le roi est mort, vive le roi! — Trochę niespodzianek — Matejko albo Gieryski — Na rozstajach naturalizmu — Reżyser filmowy Matejko — Wyjątkowa okazja.

Poznań, dnia 20. 7.

Warszawa jest wreszcie w posiadaniu reprezentacyjnego gmachu muzealnego, w którym znalazły pomieszczenie państwowe i miejskie zbiory sztuki. Otwarcie Muzeum Narodowego w połowie czerwca odbyło się bardzo oficjalnie, prasa jednak okazała minimalne zainteresowanie dla tego wydarzenia; przedrukowała z serwisu Pata suche sprawozdanie z przebiegu uroczystości i podała tekst bezbarwnego przemówienia prezydenta miasta — od siebie ani słowa. Teraz dopiero zaczynają się pojawiać artykuły fachowców. A przecież było to naprawdę doniosłe wydarzenie. Można je było doskonale wyzyskać dla zmanifestowania żywego związku państwa ze sztuką i dla podkreślenia ważności sztuki jako jednego z głównych przejawów życia narodowego. Ten wychowawczy i propagandowy

wpływ wywiera muzeum na każdym zwiędzającym, prasa i film wszakże powinny być wpływ ten uczynić powszechniejszym. Muzeum umożliwia szerokiej publiczności przede wszystkim zapoznanie się z bogatymi zbiorami sztuki flamandzkiej, holenderskiej, włoskiej, francuskiej i niemieckiej Jana Popławskiego oraz z wykopaliskami, jakie przywiozła z Edfu w Egipcie ekspedycja Uniwersytetu Józefa Piłsudskiego. Dobrze reprezentowane jest także malarstwo polskie (malarstwo w Polsce) od XIV. w. do przedostatnich czasów. Jeszcze przez cały sierpień wstęp do Muzeum będzie wolny. Okazję tę wykorzystują codziennie liczne rzesze warszawiaków i przyjezdnych, które w niedziele i święta urastają do wielkich tłumów. Ze względów pedagogicznych należałoby jednak u wejścia powiesić tablicę z napisem: „Zwiedzaj tak, byś miał ochotę

Prace nauczycielstwa

W okresie wakacyjnym odbywa się w całej Polsce cały szereg kursów zorganizowanych przez Z. N. P. dla nauczycieli. Są to kursy sportowo - strzeleckie, pływackie, obozy odpoczynkowe, kursy oświatowe, wczasy, śpiewacze, praktyczne, W. K. N.-y, organizacyjne, prawno - służbowe, wiklinarskie i t. p. Kursy odbywają się w Augustowie, Piwnicznej, Rabce, Nałęczowie, Wilnie i w innych miejscowościach. W kursach bierze udział ponad 3.000 osób.

Więźniowie w Polsce

Na dzień 1 stycznia r. b. posiadaliśmy w Polsce ogółem 330 więzień, w których przebywało 68.841 więźniów, zaludnienie więzień zatem w roku bieżącym wynosi 164 proc. w stosunku do pojemności. Jeszcze w roku ubiegłym, kiedy w więzieniach przebywało 59.496 osób, zaludnienie wynosiło 143 proc. Na ogólną liczbę 330 więzień tylko 111 posiada warsztaty pracy, zaś 141 więzień zaopatrzone jest w biblioteki, które dysponują łącznie 115.000 tomów książek. Wśród więźniów najwięcej, gdyż 16.710, odsiadywało kary do 6 miesięcy, 11.899 skazanych było na kary od 6 miesięcy do 1 roku, 10.806 — od 1 roku do 3 lat, wreszcie 665 więźniów odsiadywało kary bezterminowego więzienia.

Rozstrzelany z powodu przyszczy

Na sowieckiej Białorusi, rozszerza się w szybki sposób zaraza przyszczy. Do tej pory padło już około 40 tys. sztuk bydła. Sekretarza kompartii w okręgu gómskim posadzono o zdradę za umyślnie zarażenie bydła. Został on rozstrzelany.

„Dni stenograficzne” w Hamburgu

W dniach od 12 do 15 sierpnia r. b. zorganizowane zostaną w Hamburgu „Dni stenograficzne”. W ramach tej imprezy odbędą się wielkie międzynarodowe zawody stenograficzne w językach polskich i niemieckim.

Ponadto zorganizowana zostanie w Hamburgu światowa wystawa stenograficzna.

W związku z tą imprezą Stowarzyszenie Stenografów — Praktyków w Krakowie organizuje zbiorową wycieczkę stenografów z całej Polski do Hamburga.

Zemsta Waltera Scotta

Żona Waltera Scotta skarżyła się pewnego dnia pocie, że dzieci zrobiły jej prawdziwe spustoszenie w stoliku do szycia, wszystkie drobiazgi poprzewracały „do góry nogami”, a nici poplątały tak, że teraz nie można ich rozplątać. Walter Scott popatrzył z uśmiechem na swoją żonę i odpowiedział jej z lekką drwiną:

— Tym razem nie są nasze dzieci winne. Spustoszenia w twoim stoliku do szycia ja dokonałem. Ty bowiem przed niedawnym czasem tak dobrze uporządkowałaś moje biurko, że przyszło mi na myśl twój stolik do szycia w podobny sposób doprowadzić do porządku.

wrócił! Nie obrzydzaj sobie sztuki: wybierz na dziś jedną salę, ale obejrzyj wszystko dokładnie i staraj się czegoś nauczyć!”

Cztery sale parterowe Muzeum zarezerwowane są na wystawy czasowe. Szereg ich — oby jak najdłuższy — otwiera wystawa Aleksandra Gieryskiego (1850—1901). Nieco później w Zachęcie otwarto jubileuszową wystawę Jana Matejki (1838—1893). Zbieżności tych wydarzeń warto poświęcić trochę wagi. Uprzedzając dalsze rozważania możemy powiedzieć, że po zwiedzeniu tych wystaw słyzy się głos z mglistego nieba stołecznego: „Król umarł, — niech żyje król!”

Warto zaznaczyć, że Matejko jest niemal rówieśnikiem Cezanne'a, który urodził się w r. 1839; Gieryski należy do pokolenia nieco młodszego. W czerwcowym zeszycie „Głosu Plastyków”, który zawiera sześć artykułów o Gieryskim, Jan Cybis kreuje tego genialnego naturalistę na jednego z największych malarzy 19 w. w ogóle. W tymże numerze Jerzy Stempowski dokonywa odkrycia prawdy o „pierwszeństwie formy u naturalistów”, stwierdzając, że naczelną troską naturalistów była sprawa stylu, sprawa formy, a nie sprawa tre-

Trójkąt Rzym-Berlin-Tokio

Poznań, dnia 20. 7.

Sprawa wysp Paracel na południe od Hai-Nan, na krótko tylko poruszyła opinię światową, możliwością gwałtowniejszego nieporozumienia między Francją i Japonią. Chociaż jednak incydent ten można już zaliczyć do przeszłości, stosunki obu państw dalekie są od ideału. Prasa japońska nie przestaje atakować Francji, za pomoc rzekomo udzielaną Chinom. Coraz to pojawiają się wiadomości o dostarczaniu materiałów wojennych przez Indochiny, ukazywały się nawet plotki, twierdzące jakoby między rządem francuskim, a Czang-Kai-Czkiem istniał tajny układ.

Zródła tego nastroju należy szukać nie w poszczególnych faktach, ale w zwrocie, jaki się ujawnia coraz silniej w japońskiej polityce zagranicznej. Najsilniejszym w niej czynnikiem w stosunku do Europy jest obecnie niewątpliwie pakt antykomunistyczny, wiążący ją z Niemcami i Italią. Z drugiej strony rozwój operacji w Chinach jest tak wielki, że obejmuje teraz już cały kraj, a nie tylko prowincje północne. Stąd konieczność decydowania wszystkiego w związku z przyszłą organizacją olbrzymich, zdobytych terenów. Stąd też odwrócenie się od spraw europejskich. Jak podaje „Le Temps” poważniejsze dzienniki tokijskie wysuwają projekt ograniczenia liczby ambasad europejskich do 2-ch kategorii państw: przyjaciół, to znaczy Niemiec i Włoch i państw zainteresowanych bezpośrednio w polityce Dalekiego Wschodu: Rosji i Anglii.

Oczywiście nie można tych projektów brać zbyt dosłownie, faktem jednak jest coraz większe związanie Japonii z jej partnerami z trójkąta Rzym — Berlin — Tokio.

Dowodem tego jest głębokie przeobrażenie, jakiemu uległy ostatnio stosunki japońsko - niemieckie. Mamy na myśli odwołanie ambasadora Trautmana i misji wojskowej niemieckiej z Chin.

Faktem jest, że mimo objawów wielkiej przyjaźni między Trzecią Rzeszą, a krajem wschodzącego słońca, w Chinach przebywała aż dotychczas wojskowa misja niemiecka, złożona z oficerów, którzy nie mało przyczynili się najpierw do zorganizowania armii chińskiej, a następnie do opracowania planów obrony przeciw najazdowi japońskiemu. Jak dobrze oficerowie ci wywiązali się ze swego zadania o tym wie najlepiej sztab japoński. Nic dziwnego, że pragnął od dawna ich odwołania. Stało się to dopiero teraz. Przez rok Niemcy prowadząc oficjalnie politykę pro-japońską, jednocześnie pomagali Chinom w zbrojnym oporze.

Dzięki podwójnej grze, zyskali oni stanowisko zupełnie wyjątkowe. Pamiętamy, że starali się je wyzyskać dla przeprowadzenia tego co nie udało się sygnatariuszom paktu Waszyngtońskiego, mianowicie dla doprowadzenia do kompromisu. Wysiłki mediacyjne ambasadora Trautmana jednakże zawiodły. Koniec wojny oddala się coraz bardziej, trudno dłużej zachować wpływy w obu krajach. Poglądy ambasadora Traut-

mana z poglądami ambasadora Rzeszy w Tokio generała Otta nie dały się dłużej pogodzić. Niemcy musiały wybrać. Wybrały Japonię. Zrezygnowały z korzyści, jakie im dawała współpraca z Czang-Kai-Czkiem, chcąc zapewnić sobie odpowiednią rekompensatę po zwycięstwie japońskim.

Podobne nastroje panują w Italii, połączonej z Japonią nie tylko układem antykomunistycznym, ale układem politycznym, zawartym z Mandżukuo i traktatem handlowym, podpisanym niedawno z Japonią i Mandżukuo.

Trójkąt Rzym — Berlin — Tokio działa sprawnie.

Stwierdzenie to jest tym bardziej na czasie, że ten, przeciw, któremu jest zwrócony, nie pozwala zapominać o sobie.

Dnia 12 b. m. oddział wojsk sowieckich wtargnął na terytorium Mandżurii w rejonie Funkhung i zajął miejscowość Szansen.

Nastąpił ostry protest japoński. Nie pierwszy to incydent.

Nie podobna jednak przewidzieć, jak długo podobne incydenty będą się kończyły w sposób spokojny. (Y)

Porwana przez niedźwiedzie dziewczynka została „upolowana” po 10 latach

ambul, 20. 7. (PAT).

Prasa turecka donosi, że w lasach Brusa udało się myśliwym odnaleźć dziewczynkę w wieku 12—13 lat, uprowadzoną w swoim czasie przez niedźwiedzie. W chwili porwania dziewczynka miała około 2 lat.

Dziewczynkę umieszczono w domu dla obłąkanych w Bakirkoj (nad Bosforem), gdzie znajduje się pod opieką psychiatrów. Dziewczynka rzuca się na ludzi, drapie i kąsa wydając pomruki jak niedźwiedź. W pierwszych dniach swego pobytu w szpi-

tału dziewczynka zamiast się myć, obliżywała się jak zwierzęta. Obecnie pozwala się myć mydłem.

Skutkiem 10-letniego przebywania wśród zwierząt dziewczynka stała się nienormalną i doktorzy nie mają nadziei wyleczenia jej.

Myśliwi którzy ją złapali, opowiadają, że w chwili ujęcia robiła straszne wrażenie, była bowiem zupełnie naga, przy czym całe jej ciało było porośnięte sierścią, włosy sięgały długości metra, paznokcie zaś były niezwykle długie i zakrzywione.

Sprzedam Wisłę, sprzedam Wartę czyli tupet kanciarzy

Dowcipny Zbigniew Grotowski w swym „Należy się ubezpieczyć przed klęskami elementarnymi” zwraca uwagę, aby „uważać na Wisłę!” No oczywiście dlatego, ponieważ nasi „kanciarze” kochają swój fach i sztukę swoją doprowadzili do doskonałości. Zapytuje on:

Czy zdarzyło się kiedy, że ktoś sprzedał Tamizę, Sekwanę, czy inną Weltawę (a choćby naszą Wartę? Przyp. zecera). Nie. Natomiast w Warszawie sprzedano... Wisłę... Kupiec Złoto (człowiek izraelskiego

spyty) Moszek sprzedał ją za 40.000 zł, ale zainkasował tylko 4.000 zł z adatu od „mądrego przybysza z prowincji”. Kanciarze gotowi sprzedać nam wszystkie rzeki, jeziora, mimo, że Moszek Złoto powędrował do aresztu. Głupi się nie rodzą, ale nimi sieją.

Ubezpieczenia od klęsk elementarnych powinny otworzyć działy ubezpieczeń orzed różnymi spryciarzami i kanciarzami. Nasze ubezpieczenia — niestety czy Bogu dzięki — takie znowu filantropijne nie są.

Słonie tracą na wartości

Motoryzacja wyplera słonia

Słonie indyjskie odgrywają jeszcze dzisiaj dużą rolę, jako zwierzęta transportowe oraz siła pracownicza. Słonie rentowały się do tej pory znakomicie, ponieważ mogły pracować bez przerwy od 20—30 lat, przy czym koszt ich utrzymania był minimalny, gdyż wyżywienie słoni stosunkowo nie wiele kosztuje. Słonie uchodziły więc za wcale dobrą lokatę kapitału i jeszcze do niedawna cena za słonie utrzymywała się w mocnej i stałej tendencji.

Dopiero w ostatnich latach — ta żywa lokata kapitału straciła swoją dobrą markę.

Notowania cen za słonie, na „giełdzie słoniej” w Travancore zaczęły spadać. Nabywców na słonie zjawia się w Travancore coraz mniej. Tendencja okazuje się stale spadkowa.

Dwie przyczyny składają się na ten spadek: ogólny kryzys i postępująca motoryzacja, nawet w Indiach. Dowodem tego nawet ilość nowo zarejestrowanych samochodów w Travancore. Motor wypiera słonia. Są więc one do nabycia za cenę taką, ile kosztuje u nas koń, a w dodatku nie ma na nich wcale popytu. Miesięcznie sprzedaje się zaledwie od 10—15 słoni.

ści, ideologii czy tendencji.

W interesie dalszego zdrowego rozwoju kultury polskiej leży, by stosunek nasz do dorobku ubiegłych stuleci był jak najszerzy i jak najwyraźniejszy. Zacieranie różnic między zjawiskami często sprzecznymi pod hasłem kultu tradycji narodowej, wytwarzanie mętluku myślowego pod pozorami pietyzmu — to akty nieodpowiedzialności i szkodnictwa. Dlatego też należy powiedzieć, że nazwiska Matejki i Gierymskiego stanowią alternatywę: „Matejko albo Gierymski?” Dla kogo Matejko jest wielkim artystą, ten nie może rozumieć Gierymskiego albo musi go źle rozumieć. Stosunek ten nie jest odwracalny: kto bowiem rozumie Gierymskiego, ten rozumie i Matejkę, ale jako reprezentanta epoki, a nie jako kontynuatora wielkiej tradycji artystycznej.

Matejko tak samo jak Gierymski, tylko o 10 lat wcześniej, przeszedł przez szkołę monachijską. Dla Gierymskiego Monachium było pomostem do Courbety i do sztuki francuskiej a później włoskiej. Matejko znalazł drogę tylko do Delaroché'a, malarza kostiumów i patetycznych scen historycznych Rubensa nie rozumiał choć miał dla niego duży kult i czasem go naśladował. Monachium dało obu malarzom zasadnicze

nastawienie naturalistyczne. Gierymski pogłębił swój naturalizm artystycznie i znalazł związek z wielką tradycją europejską, Matejce wydawało się, że naturalizm trzeba uszlachetnić przez możliwie wzniosłe tematy. Forma jest u Matejki tylko zaspakajaniem głodu rzeczywistości, zimną szczególnością, uporczywą pracowitością — ta sama naturalistyczna forma jest u Gierymskiego wypowiedzianiem się o rzeczywistości. Dla Matejki kolor jest tylko środkiem technicznym: skoro rzeczywistość jest barwna nie można pomijać barwy, gdy się rzeczywistość oddaje; dla Gierymskiego kolor stanowi o urodzie rzeczywistości.

Prawdy, które objawia Matejko, są prawdami pomyślanymi, prawdami ze sfery fabuły, prawdami historycznymi (powinien się znaleźć psycholog i moralista, który odsoniłby fałsz tej całej matejokowskiej mitologii narodowej), prawdy Gierymskiego są bezpośrednio dostępne, mieszczą się one całkowicie w sferze formy artystycznej. Jako artysta, Matejko pozostawia w stanie surowym: kolor, przestrzeń, bryłę, płaszczyznę (jako środek kompozycji), opracowuje natomiast wyłącznie: materię i fabułę — i to jednak czyni bez myśli artystycznej: materię opracowuje na zasadzie iluzjonistycz-

nej, fabułę pod kątem widzenia dydaktycznym. Gierymski wychodzi od koloru, buduje konsekwentnie bryłę i przestrzeń, równocześnie komponuje płaszczyznę obrazu (zmieniając po kilkakroć porządek przedmiotów na obrazie), a wreszcie z dużym umiarem wprowadza fabułę i to tylko tyle, ile się w ramach obrazu, tj. w ramach jednego momentu, da pomieścić.

W tym punkcie najlepiej widać różnicę smaku Matejki i Gierymskiego: Matejko stłacza w jednym momencie całą epokę historyczną, Gierymski poprzestaje na nastroju chwili. Matejko jest znakomitym reżyserem, płótka jego możnaby potraktować jako sceny historycznego filmu: z niezliczonej ilości zbliżeń powstałaby za każdym razem sytuacja, pełna napięcia i ruchu. Jako obraz jednak są przepełnione, niema na nich centymetra, któryby nie był wypełniony jakimś ważnym szczegółem — ważnym dla sceny, nie dla obrazu! Całość jest zawsze martwa i nie daje jednolitego wrażenia.

Równoczesne wystawy Matejki i Gierymskiego powinny przyczynić się do wyjaśnienia sytuacji współczesnego malarstwa polskiego: sytuacja jest dostatecznie zagmatwana, a okazja wyjątkowa.

Jan Ulatowski.

Księstwo Windsor w Italii

W drodze do Włoch spotkali ks. Windsor syna głośnego kompozytora Pucciniego. Na naszym zdjęciu ks. Windsor rozmawia z Mario Puccinim.

Afera podatkowa króla stali

Władze podatkowe Stanów Zjednoczonych A. P. nałożyły ostatnio wysoką grzywnę na króla amunicji Pierre Dupont'a oraz jego przyjaciela b. dyrektora zakładów General Motor, Johna Raskoba, za ukrywanie dochodu. Raskob zapłacił ma karę pieniężną w wysokości 1 miliona dolarów, trochę mniejszą grzywnę nałożono na Dupont'a.

Dupont, który liczy obecnie 69 lat, zarabiał w rekordowym roku 1929, 20.000 dolarów dziennie i płacił podatek dochodowy w wysokości 5 milionów dolarów. Amerykański król amunicji pobit również rekord wysokości ubezpieczenia na życie. Jego polisa ubezpieczeniowa opiewa na 7 milionów dolarów.

Przespał 7 miesięcy

Niezmiernie ciekawy wypadek zainteresował obecnie przedstawicieli świata lekarskiego. Mianowicie, dnia 2 grudnia ub. r. konduktor kolejowy Stojko Pawło po powrocie ze służby popadł w głęboki sen. Po kilkunastu godzinach rodzina zaniepokoiła się, dlaczego do tej pory nie budzi się, a ponieważ za kilka godzin miał znów wyruszyć do służby, budzono go, co jednak nie dawało żadnego skutku. Po dwóch dniach konduktor obudził się, zażądał posiłku, spożył go i popadł znów w głęboki sen. Zapytany o zdrowie, zaraz po przebudzeniu się, odpowiedział, że czuje się dobrze. Historia ta powtarzała się przez 200 dni. Po ostatecznym przebudzeniu się, konduktor odzyskał zupełną świadomość i ku swemu zdziwieniu dowiedział się, że przespał prawie 7 miesięcy.

Wypadek ten jest jeszcze z tego względu ciekawy, że badania lekarskie nie wykazały najmniejszej wady w organizmie. Stojko Pawło nie chorował nigdy, jest człowiekiem normalnym i dość silnie zbudowanym.

Najdokładniejsze godziny świata

Na tegorocznych międzynarodowych próbach chronometrów w Teddington (Anglia) przedstawiono do kontroli 505 czasomierzy. Największą dokładność wykazały szwajcarskie zegarki osiągając na 100 teoretycznych punktów pełnej dokładności aż 97,3. W ciągu 24 godzin wykazały szwajcarskie zegarki minimalne odchylenia, wyrażające się w kilku setnych części sekund. Pierwszych dwadzieścia miejsc kontroli zajęły zegarki szwajcarskie.

Nieznana epidemia w Jugosławii

Jak donoszą z Jugosławii, w miejscowości Stary Becej, wybuchła epidemia, której przebieg podobny jest do zapalenia płuc i tyfusu. Do tej pory zachorowało ponad 600 ludzi. Gorączka dochodzi do 40 stopni, bóle odczuwa się w całym ciele, chorzy nie mają żadnego apetytu.

NOC + ŚMIERCI

ROMANS Z ŻYCIA DWO-

RU KROLEWSKIEGO

STRESZCZENIE POCZĄTKU POWIEŚCI

W ciemną, burzliwą noc wojewoda Wassalski, niezauważony przez nikogo, w walce na szable morduje w sypialni na zamku wawelskim, sędziego kasztelana Jakóba Sobieskiego. Synowie kasztelana Marek i Jan przysięgają zemstę mordercy, lecz Marek w zamieszaniu bitwy ze Szwedami, pada również od skrytobójczej kuli Wassalskiego. Wierna niewolnica Sassa, uswiadamia Jana Sobieskiego, kto jest mordercą jego ojca i brata. W pojedynku Sobieski zabija Wassalskiego. Podczas gdy Jan łączy się miłością z Marią Kazimierą, żoną nowego kasztelana krakowskiego Zamojskiego, niewolnica Sassa porwana zostaje na rozkaz maga indyjskiego Allaraba. Wdowa po wojewodzie Wassalskim, piękna lecz zła Jagiellona, przy sięga zemstą Janowi Sobieskiemu, który według przepowiedni zostać ma królem. Jagiellona zabiega o pomoc u indyjskiego maga, który daje jej napój miłosny, który zmusić ma do uległości Sobieskiego. Przez omyłkę Sassa zamienia dzbanki — napój wypija Zamojski i umiera. Sobieski rusza samopas do Zwańca i wpada w ręce atamana kozaków, strasznego Doroszenki. Sassa spieszy mu z pomocą...

95) Królestwo weszli i powitani ukłonem przez obecnych, udali się do przeznaczonego dla nich tronu.

— Wielkie niaha! — szepnęła Jagiellona, gdy królowa przechodziła koło niej, — Maria Kazimiera ma naszyjnik!

— I to zupełny, — dodał kanclerz. — To niepojęte! w tem chyba jakiś czar! Kurier zawiadomił mnie, że hrabia Rochester nie mógł dostać naszyjnika, a jednakże...

— Może chciał zachować w tajemnicy, że przywiózł naszyjnik, — zauważył kanclerz.

— Nie, nie, w tem musi być coś innego. To tylko pewne, że Maria Kazimiera ma naszyjnik, a zatem zwyciężyła!

— Czyli mówiąc innymi słowami, pani wojewodzina doznała porażki w tej walce!

— Przegraliśmy!... Wszystkiemu się spodziewała, tylko nie tego — szepnęła Jagiellona.

W tej chwili dał się słyszeć głos marszałka dworu, który głośno oznajmił przybycie gościa królewskiego, księcia Aminowa.

Książę Aminow wszedł, prowadząc swą małżonkę i przez marszałka dworu przeprowadzony pomiędzy szeregiem gości do tronu królestwa. Król pragnąc szczególnie uczcić ambasadora carskiego, powstał i poszedł naprzeciw niemu.

Młody książę był ubrany wspaniale, na piersiach jego błyszczwały ordele, a rękojści szpady była wysadzana brylantami niezwykłej wielkości. Małżonka jego miała na sobie powłóczystą białą jedwabną suknię, uderzającą swą prostotą. Za to we włosach miała wpięty dyadem niesłychanej wartości.

Pomiędzy gośćmi powstało ogólne poruszenie, gdy Aminow prowadził koło nich swą małżonkę. Widać było największe zdziwienie na niektórych twarzach, nikt jednak nie wyjawiał się z tem, co go zadziwiło.

W tej chwili Jagiellona stojąca obok kanclerza Pacy, ujrzała księcia i księżną.

Dziwny przestרח zdjął ją nagle.

— Co to jest? — szepnęła, — kanclerzu, czy mnie nie ludzi uderzające podobieństwo? Patrz, czy widzisz księżnę Aminow?

— Wszak to jest.. nie, to niepodobna! — szepnęła kanclerz, — to musi być złudzenie!

— Nie, nie, to ona! To ślepa niewolnica z Sziras! — rzekła wojewodzina.

— Niepodobna, pani. To tylko podobieństwo!

— To ona, tak, to ona! — mówiła pani Wassalska drżącym głosem.

Tymczasem król powitał ambasadora podał mu jedną a księżnie drugą rękę i poprowadził ich oboje do Marii Kazimieri, która powstała.

— Witam cię księżo — rzekła królowa — i uważam za dobrą wróżbę, że cię możemy powitać na naszym dworze.

— Księżna Sassa Aminow! — rzekł król do Marii Kazimieri, ciesząc się zawczasu niespodzianką, jaką dla niej będzie to spotkanie.

Sassa przystąpiła do królowej, która podała jej rękę.

— Sassa jest szczęśliwą, że może się zbliżyć do królestwa, u których tak chętnie przebywała, — rzekła księżna dzwicznym głosem.

— A ja witam księżnę Sassę całym sercem! — rzekła królowa i w dowód szczególnej łaski pocałowała ją w czoło.

Król był także nadzwyczaj uprzejmym i serdecznym dla księżnej Sassy, co powszechnie zauważono.

Księżu Iwanowi podobało się to przyjęcie jego małżonki, pochlebając ce jego dumie.

Zaczęły się przedstawienia, których sam król dopelniał.

Nagle, stojąc obok Sasy, która żywo rozmawiała z Marią Kazimierą, zauważył na szyi księżnej taką samą starożytną naszyjnik, jaki miała jego małżonka! Dwa tylko takie naszyjniki istniały na świecie! Jeden miała na sobie królowa a drugi Sassa!

Pojął jednak zaraz Sobieski, jak się stało. W naszyjniku Sassy brak było jednego ogniwa, co zresztą pokryła kokarda.

Sassa zatem, żeby ocalić królową, ażeby oddalić od niej wszelkie niebezpieczeństwo, zamieniła z nią naszyjnik.

I teraz zatem znowu Sassa ukazywała się jak dobry anioł niosący szczęście i błogosławieństwo.

Uczyniło to na królu głęboką, tkliwe wrażenie. Przypomniały mu się wszystkie zajścia dawniejsze i oto stała przed nim biedna, ślepa niewolnica jako księżna. Był przejęty dla niej uczuciem rzewnego przywiązania i cieszył się, że ją może wobec całego dworu szczególną łaską swoją zaszczyścić.

Maria Kazimiera także z nadzwyczajną dobrocią traktowała Sassę. Wszyscy przyglądali się jej. Z ust do ust szła cicha wieść, że szary skowronek powrócił, że ślepa niewolnica z Sziras jest małżonką carskiego ambasadora.

Łaska, jaką jej okazowali oboje królestwo, powszechnie dobre czyniła wrażenie.

Ogólna uwaga zwróconą była na Sassę. Wszystkim wydawało się cudem to, co widzieli. Zdarzało się wprawdzie nieraz, że wschodni książęta kupowali piękne niewolnice i pojmywali je za żony, ale Sassa była skazana na porzucenie na pustyni.

— To ona! ona żyje! — zawołała Jagiellona do kanclerza Pacy, — jak się to stało? czy jej nie wyprowadzono na puszcze?

— Uczyniono to, pani! Jak się wy dostała z puszczy, to dla mnie jest zagadką.

— Patrz, kanclerzu, jaką łaskę król okazuje swej niewolnicy!

— Przestała być niewolnicą!

— W moich oczach jest nią jeszcze!

— Nie pani! Jest małżonką ambasadora obcego, potężnego mocarstwa! — zauważył kanclerz Pac.

— Potrzebuje powiedzieć jej otwarcie, wobec zebranego dworu, że ją poznała! — rzekła Jagiellona, nie

mogąc zapanować nad swą nienawidzą i gniewem.

— Zdaje mi się, że wiele osób poznało ją także.

Jagiellona roześmiała się szyderczo.

— Kolej przedstawienia przychodzi na nas, panie kanclerzu — rzekła.

Sassa widocznie poznała głos swojej śmiertelnej nieprzyjaciółki. Zerwała się. Znać było, że ją przejmowało wzruszenie.

Książę prymas przyjął na siebie przedstawienie ambasadorowi innych osób dworu, król tymczasem z kilkoma stojącymi przy nim generalami rozmawiał o bliskiej wojnie.

Straszne przecucie odezwało się w duszy Sassy... czuła, że bolesne upokorzenie czeka ją od jej prześladowczyni.

Wojewodzina Wassalska została przedstawioną ambasadorowi.

Książę Aminow, nie domyślając się, że ma przed sobą śmiertelną nieprzyjaciółkę swej żony, rzekł do niej parę uprzejmych wyrazów.

W tej chwili Jagiellona nie mogła już panować nad swą nienawidzą.

— Jaki? — rzekła głośno, — więc to małżonka księcia? Ależ to chyba omyłka! To ślepa niewolnica Sassa!

Słowa te sprawiły nadzwyczajne wrażenie. Jagiellona wypowiedziała głośno, co wielu myślało po cichu.

Sassa zwróciła się do swej nieprzyjaciółki.

— Pamiętam o tem, że była niewolnicą z Sziras, pani wojewodzino, — rzekła, — ale teraz jestem małżonką księcia Aminowa...

— Dosyc, — rzekł książę błady z gniewu, — nie mogę zostać dłużej w towarzystwie, w którym od podobnych zaczepek nie jesteś wolną! Chodź Sasso!

Książę Iwan ujął rękę swojej małżonki.

Niepodobna opisać wrażenia, jakie ta scena wywołała na obecnych.

XLIV.

Senat planuje zdradę stanu

Noc zapadła nad starożytnym zamkiem warszawskim. Była to noc po festynie, który książę Aminow z swą małżonką w gniewie opuścił.

Do małej bocznej bramy zamkowej przez którą tylko senatorowie przechodzić mieli prawo, zbliżała się dama osłonięta długim ciemnym welonem.

Halabardnik stojący przed bramą przystąpił do niej.

— Czy kanclerz jest już w sali senatu? — zapytała dama uchylając welonu.

Halabardnik poznał wojewodzina Wassalską.

— Tak jest, dostojna pani, — odpowiedział — marszałek Połubiński i książę Ostrogski są także.

Jagiellona zapuściła welon i weszła na korytarz a następnie na schody.

Tymczasem w innej części zamku król udał się do swego pokoju, załatwwszy jeszcze o tej późnej godzinie z kilkoma radcami niektóre sprawy państwa.

Tatar Iszym Beli otworzył drzwi sypialni i swoim zwyczajem położył się przed nimi, gdy Jan Sobieski wszedł do słabo oświetlonego pokoju. Król był sam. Usiadł na kanapie. Zajścia ubiegłej nocy przesuwały się w jego umyśle.

Widocznym było, że Sassie było przeznaczonym odegrać wielką rolę w jego życiu.

Teraz wielkie niebezpieczeństwo groziło jemu samemu i całej Polsce.

— Co się stało? — zapytał król.

Jagiellona patrzyła szyderczo na ambasadora i jego pozbawioną, wzroku małżonkę.

— Ma słuszność książę, — rzekła do kanclerza, — ślepa niewolnica nie jest na miejscu w salonach, w których niegdyś śpiewała.

— Mój Boże... co się stało? — zapytała Maria Kazimiera, widząc, że książę Iwan z małżonką zbliża się do niej.

— Najjaśniejsza pani raczy pozwolić, że się oddalę, — rzekła księżna.

Sobieski nie posiadał się z gniewu, gdy mu powiedziano o tem, co zaszło.

Zwrócił się do księcia Aminowa, chcąc go nakłonić, aby nie opuszczał festynu, książę jednak przeprosił króla imieniem swoim i małżonki i oświadczył, że jest zmuszony opuścić festyn.

— To niesłychanie! — rzekł król do tych, co go otaczali, — kraj drogo przypłacić może tę niedelikatność!

Większa część obecnych podzielała oburzenie króla i królowej, tylko zwolennicy Jagiellony i kanclerza cieszyli się z tego, co zaszło.

Sobieski miał słuszność! Wojewodzina Wassalska popełniła czyn nie tylko niedelikatny, ale w najwyższym stopniu niedelikatny, gdyż wiadome było powszechnie, że książę był ulubieńcem swego monarchy i że od rad i wpływu ambasadora Aminowa zależała przyszła przyjazna lub nieprzyjazna postawa państwa.

Królestwo w gniewie i oburzeniu opuścił zraz po tem zajściu salony.

Tej jeszcze nocy ambasador kazał pakować kufry i przygotować powozy podrózne. Był niesłychanie oburzony przykrością, jaką wyrządzono jego ukochanej, łagodnej, anielskiej małżonce. Nie chciał ani godziny dłużej pozostać w mieście i jeszcze przed świtem opuścił z Sassą i służbą Warszawę.

Małe przyczyny sprowadzają często kroć wielkie skutki! Obrażające, pogardliwe obejście się Jagiellony względem małżonki księcia, mogło mieć nieobliczone następstwa, ponieważ książę oddał się zagniewany.

Gdyby skłonił swojego władcę, którego był ulubieńcem i powiernikiem do połączenia się z Turkami przeciwko Polsce i Austrii, w takim razie partia stałaby się bardzo nierówną.

Czoło Sobieskiego zachmurzyło się, wkrótce jednak powróciła na niego pogoda...

Wspomniał o Sassie.

Wiedział, że wiernie przywiązana jest do niego i że cobądź zaszło, może na nią liczyć.

— Sassa — myślał, uczyni wszystko, aby odwrócić od Polski nieszczęście.

Ta myśl uspokoiła go.

Obraz ślepej niewolnicy z Sziras stał przed jego oczyma, które się powoli zamknęły.

Obraz Sassy we śnie towarzyszył śpiącemu.

Widział ją przed sobą, pstrzącą na niego. Słuchał jej łagodne, do serca przenikające wyrazy: „Mój dostojny panie!“ które niegdyś tak często do niego mówiła.

Nagle wydało mu się, że ślepa niewolnica zniknęła w tłumie krzyjących ludzi, których trawił głód.

(CIĄG DALSZY NASTĄPI)

Walasiewiczówna i Gassowski zwyciężają w Berlinie Staniszewski zajął dopiero czwarte miejsce

We wtorek wieczorem odbyły się w Berlinie międzynarodowe zawody lekkoatletyczne z udziałem wielu wybitnych lekkoatletów szeregu państw Europy. Duże zainteresowanie wywołał start Polaków, zwłaszcza Stanisław Staniszewski, zajmującego obecnie 4-e miejsce na liście najlepszych lekkoatletów świata.

Na 100 m pań Walasiewiczówna wygrała zdecydowanie i bez najmniejszego wysiłku, prowadząc od startu do mety. Najgroźniejsza jej przeciwniczka Niemka Krauss nie stanęła na starcie, tłumacząc się zaziębieniem. Nie przeszkadzało to jej jednak wziąć udziału w sztafecie 4 x 100 m. Walasiewiczówna uzyskała czas 11,8 sek. Druga z kolei Niemka Zimmer osiągnęła z ledwie 12,5, a trzecia Niemka Albus — 12,6.

Na 800 m. panów wygrał również pewnie Gassowski, który w połowie drugiego okrążenia objął prowadzenie nie oddając go już do końca.

Gassowski ukończył bieg o 10 m. przed Holendrem Boumanem. Czas Gassowskiego wynosił 1,53,1 a czas Baumana 1,54,2. W pobitym polu znaleźli się Schumacher (Niemcy), Brandscheidt (Niemcy) oraz znany z pobytu w Warszawie Francuz Goix.

Trzeci z Polaków Stanisław Staniszewski nie stety zawiódł. Startował on na 1500 m. będąc przez wszystkich typowany na zwycięzcę. Polak początkowo znajduje się na dalekim miejscu, trzykrotnie usiłując na wyjść na czoło, ale za-

mknięty przez Niemców zostaje zepchnięty na dalsze pozycje. Dopiero na finiszu Staniszewski wyprzedza się na trzecią pozycję, ale w ostatnich sekundach mijają go Niemiec Schauburg, tak że ostatecznie Polak sklasyfikował się na czwartym miejscu.

Wyniki techniczne: 1) Jarob (Niemcy) 3,58,2, 2) Norman (Fr.) 3,59,4, 3) Schaumburg (N) 3,59,6, 4) Staniszew-

ski 4,00.

Ciekawsze wyniki pozostałych konkurencji przedstawiają się następująco:

100 m. Ossendarp (Holandia) 10,5 przed Niemcem Kersch 10,6.

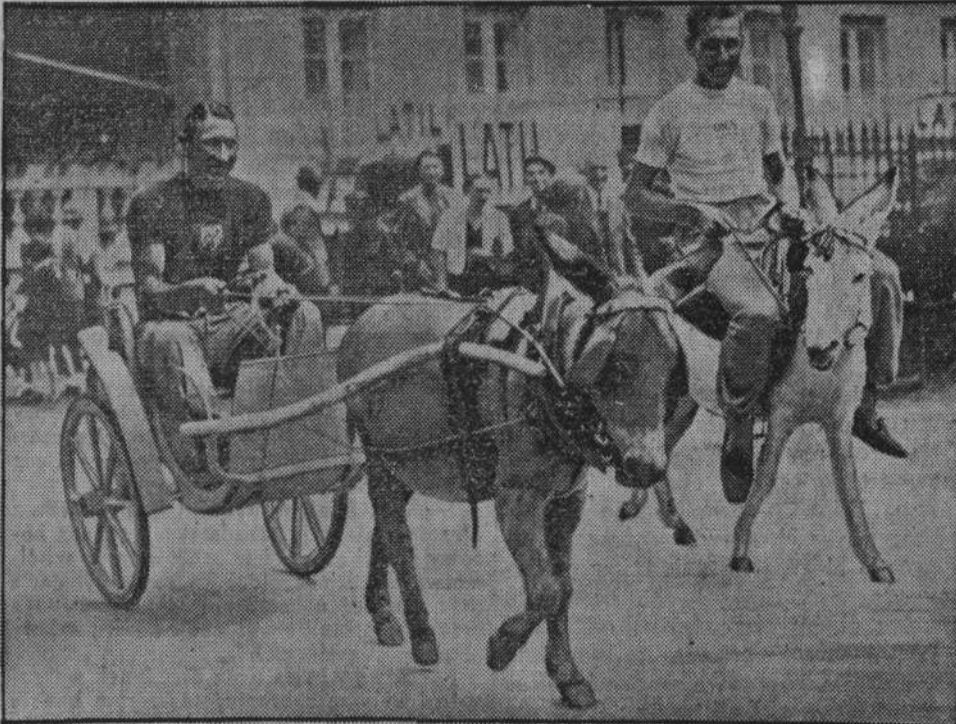
200 m. Schaumburg (N) 21,7 przed

Van Beveren (Hol.) 21,9.

Oszczep Sule (Est.) 72,22 przed

Isaack (Est.) 71,85.

Belgia prowadzi w „Tour de France“

Uczestnicy biegu na około Francji, uprzejmniają sobie wypoczynek przejażdżkami na wózkach zaprzężonych w osiołki.

11 etap Tour de France prowadzący z Montpellier do Marsylii na dystansie 223 km. wygrał Włoch Bartali w czasie 6:52:10 przed Belgiem Verwaecke i Francuzem Leducq. W ogólnej klasyfikacji prowadzi Belg Verwaecke w czasie 69:03:37. 2) Bartali 69:06:22. 3) Vissers 69:15:11. 4) Cossen

69:17:02. 5) Clemens 69:19:12.

W klasyfikacji zespołowej prowadzenie w wyścigu objęli Belgowie. 1) Belgia w ogólnym czasie 207:39:01. 2) Francja 208:05:03. 3) Włochy 208:18:15.

Luksemburg i Szwajcaria zajmują piątą miejscę.

Lekkoatletyka

Start Gierutto w Sztokholmie.

Dzisiaj w środę wieczorem Gierutto startuje w Sztokholmie. Po zawodach Gierutto wraca samolotem do Warszawy na mistrzostwa lekkoatletyczne Polski.

Kolarstwo

Torowe mistrzostwo Polski.

W niedzielę dnia 24 bm. organizuje Poznański Okręgowy Związek Kolarski torowe mistrzostwa Polski w Kaliszu II eliminacja.

Zawody powyższe zapowiadają się jako nielada atrakcja dla miłośników sportu kolarskiego. Na starcie bowiem ujrzymy elitę zawodników z całej Polski z Kupczakiem i Jędrzejczakiem na czele, których start jest zapewniony.

Nad zawodami przyjął protektorat starosta kaliski i prezydent miasta Kalisza. Program zawodów: 1000 m. sprint mistrzostwa Polski. 1000 m. sprint mistrzostwa Ziemi Kaliskiej (karty wyścigowe). Półgodzinny amerykański parami (licencje). Bieg australijski (karty wyścigowe).

Początek zawodów o godz. 15 na Stacji Miejskiej w Kaliszu.

Prosimy o przyjemny wyraz twarzy

Znany belgijski kolarz, Maes, jeden z faworytów biegu dookoła Francji, oblegany był podczas wypoczynku w Rayon przez fotografów i łowców autografów.

Piątek, dnia 22 lipca 1938 r.
PROGRAM OGÓLNOPOLSKI

6,15 Pieśń „Kiedy ranne wstają zorze”. 6,20 Płyty. 6,45 Gimnastyka. 7,00 Dziennik poranny. 7,15 Muzyka poranna. 8,00 Przerwa. 11,57 Sygnał czasu i hejnał z Krakowa. 12,03 Audycja południowa. 13,00 Przerwa. 15,15 „Głośno szumią Gopla fale” — audycja dla dzieci starszych. 15,30 Rozmowa z chorymi ks. Reksa. 15,45 Wiadomości gospodarcze. 16,00 Walce, romanse i serenady. 16,45 COP — reportaż. 17,00 Muzyka taneczna. W przerwie: Program na jutro. 18,00 Rzeczy ciekawe z techniki i przyrody — pogadanka. 18,45 Nowości literackie. 19,00 Pieśni polskie. 19,20 Pogadanka aktualna. 19,30 „W romantycznym kalejdoskopie”

— koncert rozrywkowy. 20,45 Dziennik wieczorny. 20,55 Pogadanka aktualna. 21,00 Audycja dla wsi. 21,50 Wiadomości sportowe. 22,00 Muzyka kameralna. 22,55 Przegląd prasy. 23,00 Ostatnie wiadomości dziennika wieczornego. Komunikat meteorologiczny. Pogadanka aktualna w języku angielskim.

Poznań. 8,00 Nasz koncert poranny. 8,55 Pogadanka dla kobiet. 14,00 Płyty. 15,10 Wiadomości bieżące. 17,00 Pieśni polskie. 17,30 Nasze wycieczki. 17,35 Słynni artyści. 21,00 Skrzynka rolnicza. 22,00 Wiadomości sportowe lokalne. 22,05 Płyty.

SLUCHAMY ZAGRANICZY

19,15 Monachium. Recital fortepianowy. 20,10 Królewiec. Symfonia nr. 7 Schuberta. 20,10 Wieści. Muzyka baletowa. 20,55 Praga. Koncert czechoskiej orkiestry filharmonicznej. 21,00 Bruksela franc. „Luiza”. 21,00 Mediolan. Koncert symfoniczny. 22,00 Sottens. Koncert symfoniczny. 23,00 Radio Paris. Koncert nocny.

CYKL REPORTAŻY RADIOWYCH O COP.

Wyrazem tempa pracy, jak najszybszego uzbrojenia naszego kraju w elementy gospodarcze i kulturalne — jest budowa Centralnego Okręgu Przemysłowego. Całe społeczeństwo się dzieli z wyjątkową uwagą każdą wieść nadchodzącą z COP-u. Polskie Radio chcąc dać radiosłuchaczom obraz rozwijających się tam prac, nadaje specjalne cykle reportaży; wszyscy słyszeli już reportaże Stanisławy Kuszelewskiej-Rayskiej na ten temat, a obecnie umieszczone zostały w programie trzy następne reportaże Jerzego Michałowskiego, dnia 21, 22 i 23 lipca o godz. 16,45.

KONCERT ROZRYWKOWY

na terenie przyszłej Wystawy Radiowej.

Dnia 20 bm. o godz. 19 Polskie Radio organizuje wielki koncert rozrywkowy w sali teatralnej polskiej YMCA, tj. na terenie przyszłej dorocznej wystawy radiowej, która otwarta zostanie dnia 25 sierpnia br.

Impreza ta zapowiada się bardzo urozmaicenie, zarówno ze względu na program jak i wykonawców; udział bowiem w koncercie poza małą orkiestrą P. R. wezmą: znana śpiewaczka Kay - Kuczyńska, tenor Władysław Jabłoński, zespół wokalny „Dziarskie chłopcy”, ksylofonista p. Regnis oraz Henryk Ładosz jako konferansjer.

Koncert ten transmitowany będzie na wszystkie polskie rozgłośnie.

FIRMY GODNE POPARCIA

WYKWINTNE PALTA,
UBRANIA MĘSKIE
MUNDURKI SZKOLNE
Poleca firma EDMUND RYCHTER, Krawiectwo męskie u szczytu doskonałości. Materiały z metra.
EDMUND RYCHTER, Poznań, trzy składy Centrala Fr. Ratajczaka 2. Filie OSTRÓW Wlkp.

Centralna Drogerja J. Czepczyński

Poznań, Stary Rynek 8.
Telefon zbiorowy 45-45.
Poleca najtaniej: Farby — Lakery — Pokosty i wszelkie przybory malarskie. Mydła i proszki do prania — Mydła toaletowe — Perfumy — Wody kolońskie oraz wszelką kosmetykę — Frotory — Ścierki oraz szczotki wszelkiego rodzaju.
Oddział: Drogerja „Universum” ul. Fr. Ratajczaka 38.
Telefon 2749.
Fabrykacja środków do zwalczania szkodników w polach, lasach i ogrodach. Artykuły bartnicze.

Rozmaitości

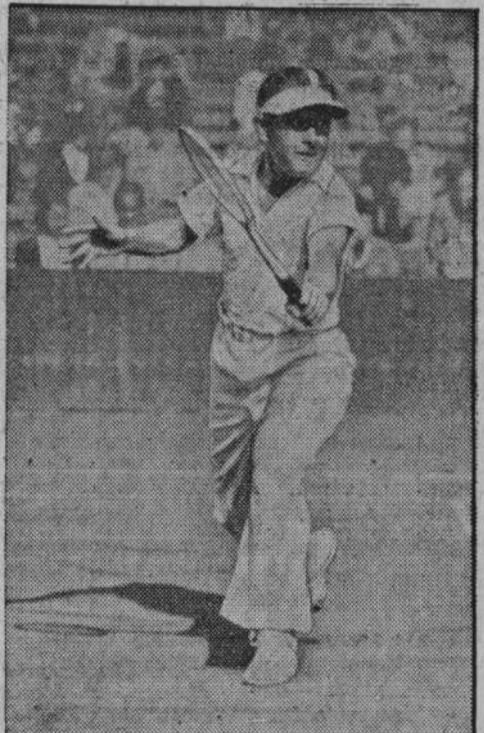
Olimpiada w Helsinkach.

Z Helsingforsu donoszą, że burmistrz m. Helsingforsu przesłał przewodniczącemu międzynarodowego komitetu olimpijskiego hr. Baille - Latour depeşe, w której oficjalnie go zawiadamia o przyjęciu propozycji organizacji olimpiady przez Finlandię.

Tenis

Sukcesy Pajkowskiego.

Młody tenisista amerykański polskiego pochodzenia Frank Parker - Pajkowski, który w zeszłym roku reprezentował Amerykę na rozgrywkach w Wimbledonie, startował w bieżącym sezonie po raz pierwszy na turnieju tenisowym w Spring Lake. W grze pojedynczej panów pokonał on w finale Hendersona 6:3, 3:6, 6:3, a w grze podwójnej wygrał on wraz z Allisonem z parą Hare — Mc Cauliff 6:0, 6:1.

Węgier Szigetli

zwyciężył francuza Destremeau na mistrzostwach tenisowych Niemiec, które odbyły się w Hamburgu.

GIEŁDA PIENIĘŻNA

Warszawa dnia 19. 7. 1938 r.

Obligacje i papiery wartościowe:
3 proc. pożyczka inwestycyjna 82,25
4 1/2 proc. poz. państwowa wewn. 67,50
4 proc. konsolidacyjna 67,75
5 proc. poz. konwersyjna 70,50

Akcje w złocie:

Bank Polski	126,00
Lilpop	82,50
Węgiel	31,50
Norblin	90,00
Starschowice	37,50
Modrzejów	13,00
Haberbusch	48,00
Ostrowiec	58,25
Cukier	34,50

Dewizy:

	trans.	sprzed.
Belgia	89,90	90,12
Berlin	213,07	213,07
Amsterdam	292,00	292,74
Kopenhaga	—	116,90
Paryż	14,71	14,81
Sztokholm	134,35	135,19
Włochy	—	28,03
Helsinki	—	11,58
Praga	18,89	18,44
Szwajcaria	121,60	121,90
Londyn	26,13	26,20
Nowy Jork czek	5,307 8	5,321 8
Nowy Jork kabel	5,31	5,316 8
Osla	131,25	131,58

Kronika

21 Czwartek
Kalendarz rzymsko-katol.
Sroda 20 Czesława
Czwartek 21 Prakseidy

Kalendarzyk meteorologiczny

Sroda godz. 10 rano. Ciśnienie atmosferyczne średnie 753 mm. Temperatura powietrza w ub. dobie najwyższa plus 20 st. C., najniższa plus 11 st. C.
Stan wody w Warcie w dniu dzisiejszym wynosi — 18 cm. Temperatura wody plus 20,6 st. C.

Nocne dyżury aptek

Śródmieście: apteka 27 Grudnia, ul. 27 Grudnia 18; apt. im. dr. Marcinkowskiego w Bazarze, ul. Nowa; apt. Zielona, ulica Wrocławska 31; apt. Czerwona, St. Rynek 37; apt. przy Grobli, W. Garbary 41.
Jeżyce: Apt. pod Gwiazdą, ul. Kraszewskiego 12. **Łazarz:** Apt. św. Łazarza, ul. Strusia 9. **Wilda:** Apt. pod Koroną, Górna Wilda 61. **Dębiec:** Apt. przy ul. Dębińskiej 6. **Solacz:** Apt. przy ul. Mazowieckiej 19. **Staroleka:** Apt. miejscowa.

Ważne telefony:

Zegarynka — 07. Centrala międzymiastowa — 00. Informacja tel. — 09.
Telefon 20-33 — Jan Alejnik — Fotograf - reporter, św. Marcin 57.

Z miasta

— **Osobiste.** Dr. Zygmunt Głowacki, wicestarosta krajowy poznański, senator R. P., rozpoczął z dniem 18 bm. urlop wypoczynkowy, który potrwa do dnia 30 bm.

— **Z Pałacu Działyńskich!** Zrzeszenie Związków Artystycznych i Kulturalnych w Pałacu Działyńskich zaprasza bywalców czwartkowych na spotkanie towarzyskie w ogrodzie Pałacu Działyńskich, uroczajnym koncertem, który będzie transmitowany przez radio. Spotkanie bywalców Pałacu Działyńskich odbędzie się w niedzielę dnia 24 lipca rb. Początek o godz. 13. Prosimy o wcześniejsze zamawianie stolików w sekretariacie Pałacu Działyńskich, — telefon 24-24.

— **Koncert w Ogrodzie Zoologicznym.** Orkiestra Symfoniczna stol. m. Poznania koncertuje dziś w środę w Ogrodzie Zoologicznym od godz. 20-tej. Dyryguje kapelm. Wiktor Buchwald. W czwartek i piątek koncerty w Parku Wilsona.

— **Jedziemy do „kolebki dziejów Polski”!** Związek Popierania Turystyki w Poznaniu organizuje w niedzielę, 24 bm. wycieczkę autobusową do „kolebki dziejów Polski”. Trasa wycieczki prowadzi przez: Promno — pobiedzińska — Lednogóra. Koszt przejazdu autobusami: 4,70; radioabonenci: 4,40 zł. — Wyjazd o godz. 8-mej; zbiórka o godz. 7,50, przed „Bazarem”, Al. Marcinkowskiego 10.

— **Z Uniwersytetu Poznańskiego.** Dyplom i tytuł magistra praw otrzymali: Zygmunt Budzyński z Kaczanowia woj. poznań, Zygmunt Malicki z Heilsbergu (Prusy Wschodnie) i Zygmunt Prasznic z Rakowia woj. kieleckie. Dyplom i tytuł magistra nauk ekonomiczno-politycznych otrzymał Wilhelm Kniołyka z Siemianowic Śląskich woj. śląskie.

Obiad z „Antychrystem” Teatru Peryferyjnego

31 lipca rb. w niedzielę dany będzie gośny „Antychryst” sztuka w 3 aktach H. Rostworowskiego w pięknej sali teatralnej Domu Parafialnego Ks. Piotra Skargi w Pleszewie, na dochód Domu P. dwa przedstawienia.

Urządzeniem przedstawień zajmuje się specjalnie wyłoniony komitet z obywateli m. Pleszewa i okolicy.

Następnie miasto, turnee artystycznego, Poznańskiego Teatru Peryferyjnego z wielkim powodzeniem wystawionego w Poznaniu „Antychrysta” — Ostrow (Wlkp.), poniedziałek 1 sierpnia rb. również na dochód kościoła.

Kradzież samochodu

Dziś w nocy nieznan sprawcy skradli stojący przed hotelem „Polonia” samochód osobowy marki „Minerva” wł. por. marynarki handl. Nowaka.

Za złodziejami policja wszczęła poszukiwania.

Kalendarzyk zebrań

Czwartek.
Godz. 1 (w nocy) Zw. Zjedn. Prac. gastronomicznych, zebranie informacyjne w sali p. Heyduckiego (Masztalarska 8).
Godz. 16. Stow. Restauratorów w sali p. Heyduckiego, Masztalarska 8.
Godz. 18. Zw. Instalatorów, Blacharzy i Montażystów, Ślusarska 6 „U”.

Ten kompromis jest niezdrowy

Poznań, 20 lipca.

Otrzymał od Związku Powstańców Wielkopolskich — Zarząd Główny — pismo z dnia 19 bm. z prośbą o zamieszczenie poniższego komunikatu.

UCHWAŁA ZARZĄDU GŁÓWNEGO ZWIĄZKU POWSTAŃCÓW WLKP.

Zarząd Główny Związku Powstańców Wlkp. na plenarnym zebraniu w dn. 17 lipca br. w sprawie swego prezesa Związku p. gen. broni w s. s. K. Raszewskiego pod przewodnictwem wiceprezesa Związku powst. ppłk. p. r. dr. B. Śliwińskiego powziął jednogłośnie następującą uchwałę:

1) Zarząd Główny wypowiada powst. gen. Raszewskiemu jako prezesowi Związku pełne zaufanie.

2) W sprawie publicznych ataków na p. gen. Raszewskiego jako prezesa Związku Zarząd Główny zajmie stanowisko dodatkowo.

Notujemy na oczach opinii, że list wspomniany wyżej podpisali: p. o. wiceprezes mjr. w s. s. Wł. Zakrzewski i sekretarz S. Szykowny, por. rez.

O zebraniu tym, gdzie poufność zastrzegano podwójną rotę zachowania tajemnicy, wiedzieliśmy od trzech dni z czterech nota bene źródeł. Świadczy to wymownie o nastrojach w organizacji i

o „jednomysłności” uchwał, które przytoczyliśmy.

W nich właśnie zawiera się nieporozumienie. W tym kompromisie między sumieniem powstańczym, poczuciem godności narodowej a względami na wiek i szarżę p. gen. Raszewskiego.

Zarząd Główny Związku Powstańców, a w każdym razie ci spośród jego członków, którzy podpisali do nas list z dnia 19 bm. wraz z komunikatem, stają w wyraźnym konflikcie nie tylko z szeregami powstańczymi, które na kompromis w sprawach imponderabilności i dumy narodowej nie chodzą, ale także ze zdrową opinią społeczną.

Komunikat ten, gdyby miał być nie aktem kurtuazji wobec dotychczasowego prezesa, ale dokumentem odzwierciedlającym postawę Zarządu tej instytucji, ma jeszcze inne doniosłe znaczenie. Kreowano w nim gen. K. Raszewskiego na „powstańca”.

Wiemy aż nadto dobrze, że panowie członkowie Zarządu dali sobie folę czterech tygodni na zapoznanie się z książką gen. Raszewskiego, potępioną przez zdrową opinię polską. Po tym czasie Zarząd Główny Związku „zajmie stanowisko dodatkowo, ile zasadnicze stanowisko zajmie w tej sprawie niezwłocznie chyba opinia społeczna.

Nieudane włamanie do biur L. O. P. P.

Dziś w nocy o godz. 0,15 włamano się za pomocą otwarcia drzwi wkładką ołowianą do biur L. O. P. P. przy ul. 27 Grudnia 14. Sprawcy spłądrowali biura szukając gotówki, lecz zostali spłoszeni przez stróża nocnego i zbiegli opuszczając się po linie.

Tragiczny wypadek

W Zarzycach w pow. wągrowieckim wydarzył się nieszczęśliwy wypadek, który w rezultacie pociągnął za sobą śmierć 15-letniej Stanisławy Piechowiakówny.

Piechowiakówna jechała na wozie drabiastym i w pewnej chwili załamała się jedna z desek. Piechowiakówna dostała się pod koła wozu, które przeszły jej przez głowę i spowodowały natychmiastową śmierć.

Jej towarzysząca 16-letnia Wenerówna odniosła również cały szereg ciężkich obrażeń.

O.M.P. na ścigacza „Poznań”

Z okazji imienin prezesa Koła Przyjaciół Organizacji Młodzieży Pracującej inż. Czesława Nowakowskiego zarząd oddziału O. M. P. — Szamotuły i Czarnków urządził wśród młodzieży ompiackiej i Koła kwestę, która przyniosła sumę 89,50 zł.

Sumę tę zarząd przekazał na konto P. K. O. „Nowego Kuriera”, prosząc, byśmy ją przekazali na ręce komitetu budowy ścigacza „Poznań”.

Wypadki

— **Smutne skutki picia wódki.** O godz. 8,45 zawezwano pogot. rat. (66-66) do niej. Czesława Ratajczaka, który na skutek częstego nadużywania alkoholu dostał dziś na ul. Długiej ataku szału. Chorego pogotowie ratunkowe przewiozło do zakładu psychiatrycznego na Grobli.

Komunikaty teatralne

— **Teatr Polski.** Dziś w środę „Pani prezesowa”. Jutro w czwartek sztuka Edwarda Sheldona „Historia dwu serc”.

Kurator Okręgu Szkolnego Poznańskiego w Ogródkach Działkowych

Ostatnio zwiedził Ogródki Działkowe Młodzieży Pozaszkolnej Ośrodek Społeczno-Oświatowego Kuratora Okręgu Szkolnego Poznańskiego p. dr. J. Jakóbiec. Kuratorowi towarzyszyli pp. inspektor szkolny poznański niejaki prof. Leon Kandziara i kierownik półkolonii letnich p. E. Eisbrenner.

Przy wejściu na teren ogródków powitał kuratora obwodowy instruktor oświaty pozaszkolnej p. Kazimierz Choraży, po czym kierownik półkolonii Ośrodka p. St. Sikorski przed frontem ustawionej w szeregu młodzieży, zdał kuratorowi raport.

Po krótkiej rozmowie z młodzieżą rozpoczął Pan Kurator zwiedzanie ogródków.

Przedstawiciel władzy szkolnej obszedł cały teren, żywo interesując się wszystkimi prowadzonymi tam pracami, wszystkimi zajęciami młodzieży, a zwłaszcza takimi obiektami

jak: inspekta, belgijka, oranżeria, szopy ogrodnicze, kuchnia, hodowla gołębi pocztowych, królików rasowych — mieszcząca się w dużym przestronnym baraku, warsztat futrzarski, w którym na specjalnych kursach uczy się młodzież garbowania wszelkiego rodzaju skór — od króliczych począwszy, a na egzotycznych zwierzętach skończywszy.

Najwięcej zainteresował zwiedzających warsztat futrzarski. Spędzono w nim też prawie pół godziny, wysłuchując szczegółowych objaśnień kierownika warsztatu p. Brzozowskiego i oglądając wszystkie garbowane i wygarbowane skórki. Kur. Jakóbiec rzucił projekt zorganizowania szkoły garbarskiej, w której mogli by się zainteresowani chłopcy szkolić na zawodowych garbarzy, tym więcej, że takich odpowiednio wykwalifikowanych w Polsce dużo nie mamy.

Wybuch zniszczył 600 litr. wina

Dziś w godzinach przedpołudniowych w rektyfikacji Hartwiga Kantorowicza, przy ul. Grochowe Łąki 6, wybuchł kocioł z winem. Dzięki energicznej akcji pracowników fabrycznych i oddziału miejskiej straży pożarnej (19-57) udało się ogień zlokalizować i ugasić. Jeden z robotników doznał silnego oparzenia ręki. Opa-

trzony przez pogotowie straży udał się do domu.

Wybuch zniszczył przeszło 600 litrów wina, które rozlało się po ubikacjach fabrycznych.

Na miejsce wypadku przybyła natychmiast komisja ubezpieczenia celem ustalenia wysokości strat.

O amnestię

Z miasta piszą nam:
Rzucono między ludzi wiadomość, że nastąpi amnestia z okazji dwudziestolecia niepodległości państwowej (1918—1938). Wiadomość ta obiegła kraj. Nie długo jednak pojawiło się zdementowanie jej: sprawa nie aktualna, Sejm nie zajmuje się tą sprawą — słowem raczej wiadomo, że amnestii nie będzie.

Tymczasem już wcześniej różne stowarzyszenia i organizacje oświadczyły się za koniecznością ogłoszenia amnestii. Rozważmy sprawę.

Amnestia ma swoje złe i dobre strony. Przeciwnicy amnestii twierdzą, że mija się z celem, albowiem po ostatniej amnestii ponownie napelnili się więzienia, a przestępczość wcale się nie zmniejszyła. Jest to złudzenie. Albowiem tylko recydywiści powracają do murów więziennych lub tacy, dla których uczciwa praca jest wstrętna. Wobec tych żadne sankcje, nie wyłączając Berezy lub domów poprawczych i innych izolacyjnych pomieszczeń ani najidealniejsze środki wychowawcze — nie dają pożądanego rezultatu. Większość jednak więźniów — jak wiadomo — to ofiary losu. Ludzie niejednokrotnie padają ofiarą zemsty albo zeznań jednostronnych świadków, względnie cierpią, popadłszy w kolizję z prawem przez nieświadomość i chwilową lekkomyślność. Tym amnestia jedynie daje możliwość powrotu do społeczeństwa i naprawy swego życia.

Wydanie amnestii podyktowane jest nadto względami takimi jak odciążenie Sądów i przepelnionych więzień.

Nadchodząca rocznica 20-lecia niepodległości państwowej w dniu 11 listopada

br. winna być dniem aktu łaski, tym bardziej że wiele państw jak Czechosłowacja, Francja, Rumunia itd. upamiętniły tę chwilę wydaniem szerokiej amnestii.

Amnestia z r. 1935 była wydana dekretem Pana Prezydenta. Ogólna natomiast amnestia, którą w zasadzie wydaje Sejm drogą ustawy, byłaby aktem pamiętnym i niezmiernie wagi. Z okazji wręczenia buławy marszałkowskiej Marsz. Śmigłemu-Rydzowi w r. 1936 odsunięto wydanie amnestii na czas późniejszy. Zajęcie się nią w tej chwili uważamy za bardzo wskazane i celowe. Czy dotyczyć ona powinna politycznych i skarbowych przestępców? Oceną należy do sfer kompetentnych.

Z tych względów postawiamy i Zrzeszenia społeczne winny podjąć starania o wydanie w bieżącym roku amnestii — już choćby z tych względów, iż wina skazanych jest częściowo odcierpiana, a przestępcy jeszcze nie skazani mogą wejść na drogę skruchy i poprawy.

W. J. Ciesielski.

Unieruchomienie betoniarni miejskiej

Istniejąca w Poznaniu Betoniarnia Miejska przy Spalarni Śmieci zatrudniała w ub. r. około 60 ludzi. W bież. roku natomiast Betoniarnia ograniczyła swoją produkcję zmniejszając zarazem ilość zatrudnionych pracowników. Rury betonowe, które Betoniarnia dotychczas produkowała, obecnie Zarząd Miejski sprowadza z Częstochowy. Są one rzekomo lepszej jakości i po niższych cenach.

Unieruchomienie Betoniarni w Po-

znaniu i zredukowanie pracowników budzi zrozumiałe zastrzeżenie społeczeństwa poznańskiego.

Należy wątpić, czy wobec poważnego stanu bezrobocia w Poznaniu i istnieniu odpowiednich maszyn do produkcji, sprowadzanie rur z odległych miejscowości jest rzeczą celową.

Czekamy na miarodajne wyjaśnienie.

Święto pułku artylerii ciężkiej

W dniu dzisiejszym poznański pułk artylerii ciężkiej obchodzi swoje doroczne święto. Uroczystości rozpoczęła Msza św. na dziedzińcu koszar, odprawiona przez ks. kapelana Paszkiewicza. Następnie kanonierzy złożyli przysięgę na sztandar, po czym gen. Knoll-Kownacki wręczył trąbkę z Virtuti-Militari pierwszemu dywizjonowi.

Z kolei nastąpiło wręczenie odznak pułkowych Tymczasowemu Prezydentowi Miasta, ppłk. Małkowi i ks. brob. Lewandowskiemu z Sołacza. Dekoracji odznakami dokonał dowódca pułku.

Na zakończenie uroczystości gen. Knoll - Kownacki wręczył mistrzowskiej baterii buńczuk. Defiladę przed koszarami przyjął wojewoda Maruszewski i gen. Knoll - Kownacki.

Po obiedzie żołnierskim nastąpi wręczenie nagród wyszkoleniowych i sportowych.

Z dnia

Grunt postawić na swoim!

Z niesłabnącym temperamentem omawia nasza prasa „sprawę plotów”. Szczególnie pisma endeckie zachłystują się dowcipuszkami, które nas informują, że posłuszny i gorliwy kmiołek, jak się zabrał do dzieła, to krowę i żonę, i kwiatki i chalupe — nie tylko plot zasmarował na zielono, czy na szaro — „kolor wedle rozkazu!”

Albo — że inny, dallonista, wszystko to znów przez wrodzone kalectwo „odrobił” na czerwono, za co ukarano go mandatem. Jak dowcipniś-żurnalista potrafi w taki kicz wsadzić udatną pointę — narwet i uśmieć się można, a jak karykaturzysta z talentem kłopoty takich kmiołków wyglupi rysunkiem, to też jest w gazecie pewnego rodzaju urozmaicenie.

Półki „sprawy plotów” obraca się w sferze humoru — można powiedzieć doncipnisiowi — trzymaj się tego plotu jak pijany plotu! Niestety jednak najlepszym wicem broda rośnie i muszą iść na makulaturę.

Dotąd w porządku. Niesmaczna jednak zaczyna być sprawa żurnalisty pod plotem, który śmierdzi nie tylko farbą, lecz i demagogią.

Był w miasteczkach i wsiach brud i gnojówki na podwórzach, a zawszeni ludzie „chodzili za stodołę”. — Mówiono wówczas, że Polacy są zdolni, lecz potrzeba im kogoś, co by nimi pokierował, przytrzymał krótko i przywołał do porządku.

Kiedy pojawiły się zarządzenia o budowaniu specjalnych ubikacji, bidaki nie mogli przez długi czas pogodzić się z przykrym losem — że za stodołę starynt, dobrym zwyczajem nie będzie wolno już chodzić. I narzekali.

Kiedy władze zadbały o porządek i higienę w domostwach, wielu znalazło się „estetów”, którzy stanęli w obronie „romantyzmu wsi polskiej” — oblanej gnojówką.

Teraz znów nie podobają się im ploty, malowane na jednolity kolor. Szablon ich razi.

Ponieważ jednak argumenty z dziedziny estetyki słabo już trafiają ludziom do przekonania i znacznie modniejsze jest „uderzenie od strony społecznej”, zawodowi oponenci wsiedli na społecznego konika:

— Bieda. Niema pieniędzy na farby. Ostatnie krwawo zapracowane grosze zamiast na wódkę każą wydać na takie głupstwo jakim jest doprowadzenie do porządku własnej zagrody!

Burzą stodoły, wieś itd... bo znalazł się jakiś „karierowicz”, który zburzył gospodarzowi stodołę i za ten czyn zostanie ukarany.

Zawodowym oponentom wszystko się nie podoba. I tak źle — i tak nie dobrze. I zawsze chcą postawić na swoim.

Pewien wariat też chciał postawić na swoim. Kiedy dozorca zwrócił wariatowi uwagę, że salto z 4 piętra do kubła, w którym pranie niema wody skończy się śmiercią, wariat odpowiedział:

— Ma pan rację. Skoczę obok kubła. I postawił na swoim.

Jerzy

Zawiazano spółkę dla elektryfikacji województwa

Ministerstwo Przemysłu i Handlu wyraziło zasadniczą zgodę na zawarcie spółki akcyjnej dla celów elektryfikacji okręgu poznańskiego. Zawiazana została w związku z tym u notariusza Sławskiego w Poznaniu spółka akcyjna, którą jako przysiężni założyciele podpisali: miasto Poznań, Komunalny Bank Kredytowy w Pozna-

niu i p. Aleksander Trzcinski, przewodniczący komitetu elektryfikacji okręgu poznańskiego.

Niebawem po ukończeniu projektu technicznego elektryfikacji na jego właśnie podstawie spółka wystąpi o niezbędne dla rozpoczęcia prac uuprawnienia elektryfikacyjne na cały okręg.

Zwyrodniały starzec skazany na 2 lata więzienia

Mogilno, 27. 7.

Przed sądem okręgowym w Gnieźnie na sesji wyjazdowej w Mogilnie odpowiadał w tych dniach Hildebrandt August, lat 72, zam. w domu dla ubogich w Wydartowie pow. mogileńskiego, oskarżony o to, że dopuszczał się czynów nierządnych z 6-letnią R. P. i 13-letnią D. N. zam. w tym samym domu.

Rozprawa toczyła się przy drzwiach zamkniętych.

Sąd po przesłuchaniu świadków skazał Hildebrandta za każdy z czynów po półtora roku, łącznej kary 2 lata więzienia z zaliczeniem aresztu prewencyjnego. Ponadto sąd postanowił zasądzonego umieścić z miejsca w więzieniu.

Sprawa zbrodni w Krzyżownikach przed sądem

Swojego czasu poruszyła opinię zbrodnia dokonana przez Elżę Matejka na swej matce. Sprawa ta znalazła swój epilog dziś przed Trybunałem S. O., w składzie s. o. Ostrowski — przewodniczący oraz s. o. Długolecki i Tokarski jako wotanci.

Akt oskarżenia zarzuca Matejki, że w dniu 7. 4. br. zabiła swą matkę, zadając jej kilka ciosów w głowę.

Oskarżona na dzisiejszej rozprawie przyznała się do winy, zaznaczając jednak, że nie miała zamiaru zabi-

jąc jednak że nie miała zamiaru zabić. Po przesłuchaniu oskarżonej, sąd przystąpił do badania świadków.

Polacy z Danii w Poznaniu

Dziś rano przybyła do Poznania z Częstochowy wycieczka, złożona z rolników Polaków z Danii. Wycieczka zwiedziła już Warszawę, Kraków i Częstochowę, Rodacy w liczbie 30 osób, dziś zwiedzają zabytki naszego miasta. Jutro wycieczka zostanie przyjeta przez ks. Kard. Hłonda.

Z Poznania wycieczka wyjedzie jutro o godz. 14,25 przez Berlin do Danii.

TELEGRAMY

Czeski samolot wojskowy wylądował na terytorium Polski

(Tel. wł.) Warszawa, 20. 7.

(ss) Z Bielska donoszą, że w miejscowości Łęki wylądował wczoraj czeski samolot wojskowy. Załogę samolotu stanowili: pilot oraz obserwator. Samolot uzbrojony był

w karabin maszynowy, oraz zaopatrzony w radiostację nadawczą i odbiorczą. Lądowanie samolotu nastąpiło w odległości 60 km. od granicy czeskiej. Aparat i jego załogę zatrzymano. Lotnicy, aż do zafatwienia wszelkich formalności pozostaną w Białej.

Katastrofa statku na rzece św. Wawrzyńca

Montreal, 20. 7. (PAT).

Parowiec „Ascania”, należący do linii „Cunard-Withe-Star”, który w ciągu swej 13-letniej służby między Kanadą a Europą przewiózł tysiące emigrantów z Polski, rozbił się na skałach podwodnych rzeki św. Wawrzyńca o 150 mil za Quebekiem.

Mimo, że okręt płynął powoli, otarcie się kadłuba 14.000-tonowego statku o skałę spowodowało powstanie tak wielkiego otworu, że woda momentalnie zalała kilka komór. Pasażerowie odczuli uderzenie, ale

nie zdając sobie sprawy z tego, co się stało, udali się na spoczynek. W ciągu nocy nadpłynęły okręty ratunkowe i rano przesadzono 400 pasażerów „Ascanii” na okręty linii „Canadian Pacific”.

Ósmy wnuk prez. Roosevelta

Filadelfia, 20. 7. (PAT).

Małżonka Franklina Roosevelta, trzeciego syna prezydenta St. Zjednoczonych, powiła w tutejszym szpitalu syna. Jest to ósmy wnuk prezydenta Roosevelta.

Z pobytu pary angielskiej w Paryżu

Paryż, 20. 7. (PAT).

Po przybyciu do pałacu d'Orsay, angielska para królewska pożegnała się z prezydentem Lebrun i jego małżonką, którzy powrócili do pałacu Elizejskiego. O godz. 17,45 angielska para królewska złożyła wizytę w pałacu Elizejskim, podczas której pani Lebrun wręczyła królowi piękny kwiat.

O godz. 18,10 angielska para królewska entuzjastycznie witana po drodze przez zgromadzone tłumy, powróciła do pałacu d'Orsay. O godz. 18,30 król przyjął członków korpusu dyplomatycznego, którzy zostali mu przedstawieni przez ambasadora brytyjskiego.

O godz. 20 para królewska udała się na obiad do pałacu Elizejskiego. Uszykowane wzdłuż drogi oddziały wojskowe prezentowały broń. Król był ubrany w mundur marszałka armii brytyjskiej. Przed pałacem Elizejskim oddały honory wojskowe dwa ba-

taliony gwardii republikańskiej. Po powitaniu dostojnych gości przez prezydenta Lebruna i jego małżonkę, w salonie ambasadorów odbyła się prezentacja zaproszonych gości parze królewskiej. Królową prowadził do stołu prezydent Lebrun, zaś panią Lebrun — król.

Po obiedzie odbył się raut, podczas którego miały miejsce występy najwybitniejszych artystów francuskich.

Podczas obiadu w pałacu Elizejskim prezydent Lebrun i król Jerzy wygłosili przemówienia.

Podczas rautu król Jerzy VI i prezydent Lebrun udali się do palarni, gdzie król rozmawiał z różnymi politykami francuskimi, m. in. z Jeanney'em, Herriot'em, Millerandem, Caillaux, Flandin'em, z członkami rządu m. in. z premierem Daladier oraz ministrami Chautemps, Bonnet i Sarraut, a także z ambasadorami i posłami akredytowanymi w Paryżu.

Corrigan otrzymał nagane

Ten, który „przez omyłkę” przeskoczył przez Atlantyk.

Amerykański lotnik Douglas Corrigan z Los Angeles, który pokonał ocean w 28 godzin i 13 minut. Wartość wyczynu Corrigan podnosi to, że leciał on na starej maszynie, liczącej zgóry 12 lat, oraz że nie posiadał on na swym aparacie urządzeń radio-odbiorczych.

Nowy Jork, 20. 7. (PAT).

Władze lotnicze, które zmuszone są do ukarania lotnika Corrigan za przekroczenie zakazu przelotu nad Atlantykiem, postanowiły, biorąc pod uwagę jego sukces, nie zabierać mu licencji pilota, lecz ograniczyć się do udzielenia mu formalnej nagany.

Z ekranu

„EKSPRES PARYŻ — TULON”

Lekką komedię francuską pod tym tytułem wyświetla kino „Apollo”. Treścią filmu są zabawne przygody dwóch muzyków, którzy — zależnie od koniunktury i mody — musieli występować raz jako cyganie, raz jako murzyni, raz znów jako Kubańscy. A kiedy przyszła moda na orkiestry damskie, muzycy przebrali się za kobiety, by w ten sposób uzyskać pracę w damskim zespole, koncertującym w wielkim hotelu w Tulonie. W akcję filmu, obfitującą w komiczne sytuacje, wpleciono kilka ładnych piosenek. Role główne kreują: Betty Stockefeld i Ferdynand Gravet.

Do akt. Nr. Km. II. 501/38 OBWIESZCZENIE

Komornik Sądu Grodzkiego w Poznaniu, rew. II. zamieszkały w Poznaniu, ul. Staszica 25, na mocy art. 602 K. P. C. ogłasza, że: dnia 25 lipca 1938 r. o godz. 11,30 nie później jednak niż w dwie godziny, odbędzie się w Poznaniu, ul. św. Wojciecha 14/15, publiczna licytacja ruchomości, składających się z 1 pokoju męskiego czarnego dębowego, składającego się z biblioteki trzydrzwiowej, biurka szafkowego, fotelu, stołu okrągłego i czterech krzeseł krytych skóra, 1 pokoju stołowego ciemno dębowego, składającego się z bufetu pięciodrzwiowego, zegara stojącego oszklonego na chodzie, otomany w obramowaniu ciemno dębowej z lustrem, sześciu krzeseł krytych skóra, 1 piar... w czarnej skrzyni marki Carl Hinz, oszacowanych na łączną sumę zł 1600,—, które można oglądać w dniu licytacji w miejscu sprzedaży w czasie wyżej oznaczonym. Cena wywołania wynosi sumę zł 800.—
Poznań, dnia 7 lipca 1938 r.
Komornik Rew. II-go.

Do akt. Nr. Km. II. 485/38 i 412/38 OBWIESZCZENIE

Komornik Sądu Grodzkiego w Poznaniu, rew. II. zamieszkały w Poznaniu, ul. Staszica 25, na mocy art. 602 K. P. C. ogłasza, że: dnia 25 lipca o godz. 12,30 nie później jednak niż w dwie godziny, odbędzie się w Poznaniu, ul. Małe Garbary 4, publiczna licytacja ruchomości, składających się z 1 pokoju męskiego jasno dębowego, składającego się z biblioteki, biurka szafkowego, stołika czteronożnego i czterech krzeseł wyszlaczanych krytych skórą brązową, kompletu klubowego, składającego się z kanapy i dwóch foteli skórzanych miękkich głębokich, 1 pokoju stołowego czarnego dębowego wykładanego gruszką, składającego się z bufetu trzydrzwiowego z dwiema nasadowymi szafkami oszklonymi, kredensu dwudrzwiowego, zegara stojącego oszklonego, stołu okrągłego rozsuwanego i 10 krzeseł wyszlaczanych krytych cerata, 2 foteli głębokich a la klubowych krytych pluszem, 2 reprodukcji dużych „Zaślubiny morza” i „Rejtan” Wierciaka i Matejki, w szerokiach ramach złożonych, oszklonych, 1 umywalki jasno dębowej z lustrem i płytą marmurową, oszacowanych na łączną sumę zł 2.900.—, które można oglądać w dniu licytacji w miejscu sprzedaży w czasie wyżej oznaczonym. Cena wywołania wynosi sumę zł 1.480.—
Poznań, dnia 19 lipca 1938 r.
Komornik Rew. II.

